

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Αμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει ὧν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρκάειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 6 Ἰουνίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 27

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τ' ἄλλο πρωί, κατόρθωσα νὰ νικήσω τὴν δειλία μου, καὶ σὲ λίγες μέρες εἶχα ἐξοικειωθεί μ' ὅλους τοὺς συμμαθητὲς μου καὶ περνοῦσα μαζί τους μιὰ χαρά. Ἦμουν ὅμως πάντα ἀδέξιος στὰ παιγνίδια καὶ πολὺ καθυστερημένος στὰ μαθήματα. Στρώθηκα λοιπὸν στὸ διάβασμα, γιὰ νὰ κερδίσω τὸ χαμένο καιρό. Τὸ σχολεῖο τοῦ κ. Στρώγκ ἦταν θαυμάσιο κι' ἐμοῖαζε τόσο λίγο μὲ τὸ σχολεῖο τοῦ κ. Κρίκλ, ὅσο ἡ μέρα μὲ τὴ νύχτα. Εἶχαμε μεγάλη ἐλευθερία κι' ὅμως σχεδὸν ποτὲ δὲν κάναμε κακὴ χρῆση, γιατί ὁ διευθυντὴς ἤξερε νὰ ξυπνᾷ τὴ φιλοτιμία μας καὶ νὰ μᾶς ὁδηγεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸν ἴσιο δρόμο. Καὶ σ' ὅλη τὴν πόλη, οἱ μαθητὲς τῆς Σχολῆς Στρώγκ εἶχαν ὄνομα πὼς ἦταν τὰ καλύτερα παιδιὰ.

Τὰ παιδιὰ ἔλεγαν ὅτι ὁ κ. Στρώγκ ἐργαζόταν μέρα νύχτα, πολεμώντας νὰ βρεῖ τίς «ρίζες» ἀπὸ τίς ἑλληνικὲς λέξεις, κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ νόμισα ὅτι ὁ διευθυντὴς μας ἦταν βοτανολόγος. Ἀργότερα κατάλαβα ποῖα ἦταν ἡ πραγματικὴ του ἀσχολία. Ἦθελε νὰ γράφει ἓνα μεγάλο λεξικὸ κι' ἐργαζόταν γι' αὐτὸ ἀδιάκοπα. Τὸν βοηθοῦσε κι' ὁ Ἀδάμ, ὁ καλύτερος μαθητὴς, κι' αὐτὸ τὸ θεωροῦσαμε τὴν μεγαλύτερη τιμὴ γιὰ ἓνα μαθητὴ.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' εἶχα πᾶψει πᾶ νὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος. Ἐρχομαι τώρα ἀνάμεσα στοὺς πρώτους. Πάντα ὅμως ὁ συμμαθητὴς μας Ἀδάμ μοῦ φαίνεται σὰν ἓνα πλάσμα ἀνώτερο καὶ πολὺ μακρινό, ἀφθαστο. Καὶ τὸ νὰ σκεφθῶ μό-

νο νὰ τὸν φθάσω, μὲ κάνει καὶ ζαλιζομαι.

Ἡ Ἀγνή γελά καὶ μοῦ λέει ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ γίνω κι' ἐγὼ πρῶτος μαθητὴς καὶ βοηθὸς τοῦ κ. Στρώγκ.

— Ὅχι, ἐπιμένω ἐγὼ, δὲν ξέρεις ἐσὺ τί σορὸ παιδί εἶναι!

— Σὰν τὸν Στίρφορντ; μὲ ρωτᾷ γελώντας.

Ἀλήθεια, ὁ Ἀδάμ δὲν μ' ἔχει στὴ φιλική του προστασία ὅπως ὁ Στίρφορντ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι πῶς πολὺ καὶ συλλογίζομαι τί θὰ γίνῃ,

ὅταν θὰ τελειώσει τὸ σχολεῖο. Ποῖα θέση θὰ εἶναι τόσο σπουδαία καὶ ὕψηλὴ, ὥστε νὰ εἶναι ἄξια νὰ τὴν πάρῃ τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ παιδί;

Ὁ κ. Στρώγκ δὲν ἄργησε νὰ ἐνθουσιασθεῖ μὲ τὴν προσδῶ μου στὰ ἑλληνικά καὶ στὰ λατινικά, καὶ τὸ λέει σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ κ. Δίκ μοῦ στέλνει ἓνα γράμμα γεμάτο στοργή κι' ἡ θεία μου μοῦ χαρίζει ἓνα χρυσὸ εἰκοσέφραγκο γι' ἀνταμοιβή.

Μὰ ἡ δόξα μου δὲν περιρίστηκε μόνο στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο.

Ἦταν ἓνα χασαπόπαιδο στὴ γειτονιά, μὲ κατακόκκινα μάγουλα καὶ μὲ πολὺ κακιὰ γλῶσσα. Διαλαλοῦσε ἓνα γύρο ὅτι ὅλοι οἱ μαθητὲς τῆς σχολῆς Στρώγκ δὲν ἦταν ἄξιοι μήτε νὰ τὸν κοιτάξουν, κι' ὅτι ἂν τοὺς φουσοῦσε μοναχὰ ὅλοι θὰ σωριάζονταν χάμω. Ἐφτασε μάλιστα νὰ πεῖ καθαρά γιὰ μερικοὺς (καὶ γιὰ μένα μαζί) ὅτι μποροῦσε νὰ παλέψῃ μαζί μας μὲ τὸ ἓνα χέρι, καὶ νὰ τὸ χει δεμένο τᾶλλο πίσω ἀπὸ τὴ ράχη του.

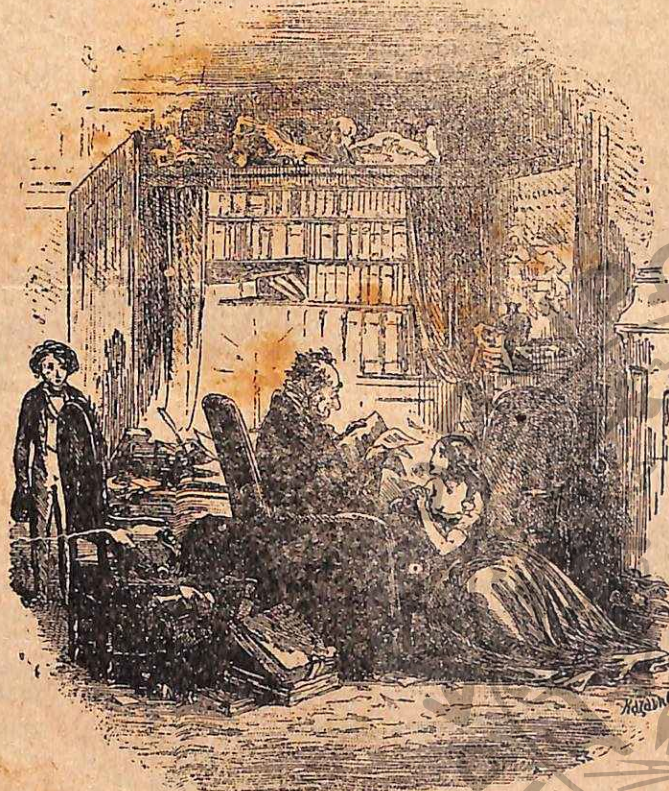
Παραμόνευε στὸ δρόμο τοὺς πῶς μικροὺς συμμαθητὲς μας καὶ τοὺς ἄρχιζε γροθιὲς στὸ κεφάλι. Κι' ὅταν περνοῦσα ἐγὼ, φώναζε:

— Νὰ κι' ἓνας λαγός! Ἀμα μὲ βλέπει, τὸ βάζει στὰ πόδια!

Ἐ, αὐτὸ πῆγαινε πολὺ. Πῆρα τὴν ἀπόφαση λοιπὸν νὰ μετρηθῶ μαζί του.

Ἐνα καλοκαιρινὸ βράδυ συναντηθήκαμε σ' ἓνα χωράφι μὲ χορτάρια. Ἐγὼ εἶχα μαζί μου γιὰ μάρτυρες μερικοὺς διαλεχτοὺς συμμαθητὲς μου κι' αὐτοὺς δυὸ ἄλλους χασάπηδες κι' ἓναν κουρέα.

Μὲ τὸ πρῶτο, ὁ χασάπης μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ ἑκατὸ καντήλια μὲ μιὰ γροθιά ποῦ μοῦ ἔδωκε σ' ἄριστὸ φρύδι. Σ' ἓνα λε-

• Μποροῦσα γάθε βράδυ νὰ κατεβαίνω στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ διαβάζω... » (Σελ. 303, στ. α'.)

πτό δὲν ξέρω πιά πού βρίσκομαι, οὔτε ἂν πατῶ στὸ χῶμα ἢ πετῶ στὸν ἀέρα. Δὲν ξεχωρίζω κἂν τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό μου, καθὼς εἴμαστε μπλεγμένοι καὶ κυλιόμαστε παλεύοντας στὸ χῶμα. Κάπου κάπου διακρίνω τὸ πρόσωπό του ματωμένο, ὅστερα πάλι τὸ χάνω. Τὸν γδέρνω μὲ τὰ νύχια μου σὰ στραβός, μὰ αὐτὸ δὲ φαίνεται νὰ τὸν στενοχωρεῖ.

Ὑστερα τέλος ξυπνῶ ἀπὸ τὴν παράφορη αὐτὴ μανία μου, μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ σὰ νὰ ξυπνοῦσα ἀπὸ πολύωρον ὕπνο, καὶ βλέπω τὸ χασάπη νὰ φεύγει, φερώτας τὸ σακκάκι του. Οἱ συνάδελφοί του τοῦ δίνουν συγχαρητήρια κι' ἀπ' αὐτὸ συμπεραίνω ὅτι μ' ἔχει νικήσει.

Μὲ πέρνουν καὶ μὲ πηγαίνουν στὸ σπίτι σὲ κακὸ χάλι, μοῦ βάζουν κομπρέσσες στὰ μάτια καὶ μὲ τρίβουν σ' ὅλο τὸ κορμί. Τὸ πάνω χεῖλι μου εἶναι φουσκωμένο ἐλεεινά.

Ἐμμεῖνα τρεῖς-τέσσερις μέρες στὸ σπίτι, ζπου θὰ βαριεστοῦσα πολύ, ἂν ἡ Ἀγνή δὲν ἦταν γιὰ μένα σωστὴ ἀδελφή. Μὲ περιποιόταν, μοῦ διάβαζε δυνάτα, μοῦ μιλοῦσε κι' ἡ ὥρα περνοῦσε ὥραία μὲ τὴ συντροφιά της. Τῆς διηγήθηκα μὲ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη μου τὴν ἱστορία τοῦ χασάπη κι' εἶναι τῆς γνώμης ὅτι δὲ μποροῦσα νὰ νάμω ἀλλοιῶς, παρὰ νὰ παλαίψω μαζί του, ἀφοῦ μοῦ φερόταν τόσο ὀδρισιτικά.

Ὁ καιρὸς περνᾷ, ὁ Ἀδάμς φεύγει ἀπὸ τὸ σχολεῖο, σπουδάζει τώρα νομικά. Τώρα γίνομαι ἐγὼ ἀρχηγὸς τῶν μαθητῶν, στὴ θέση τοῦ Ἀδάμς, κι' ἔβλεπα κατὰ μικροὺς καινούργιους, ποὺ στέκονταν τελευταῖοι στὴν ἀράδα, θυμοῦμαι τὸν ἑαυτό μου, ὅταν πρωτομπήκα σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο.

Κοντεύω νὰ γίνω ἄντρας πιά, καὶ νομίζω πὼς εἶμαι: κιδῶς σπουδαῖος κύριος. Ἄλλ' ὅταν μὲ κάλεσαν γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα χορό, ὁ οἰκοδεσπότης μὲ ρώτησε μὲ μιὰ φιλικὴ συγκατάβαση: Μικρὲ μου κύριε, τί κάνουν οἱ μικροὶ συμμαθητές σας;

Ἡ φούρκα μου ἦταν πολὺ μεγάλη κι' ἂν εἶχα τὸ θάρρος θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα: — Κύριε, δὲν ἤρθα σπίτι σας γιὰ νὰ μὲ βρῖσετε!

Ὅσο ἤρθε ἡ ὥρα νὰ φύγω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ δὲν ξέρω ἂν ἤμουν τότε εὐχαριστημένος ἢ λυπημένος. Εἶχα δυὸ λόγους νὰ εἶμαι λυπημένος: Πρῶτο, ἀγαποῦσα πολὺ τὸν κ. Στρώγκ, καὶ δεύτερο, εἶχα συνειθίσει νὰ εἶμαι τόσο σπουδαῖο πρόσωπο ἀνάμεσα στοὺς συμμαθητές μου. Ἀπ' τὴν ἄλλη ὁμῶς μεριά, δὲν ἦταν μικρὸ πράγμα νὰ γίνω πιά ἐλεύθερος ἄνθρωπος καὶ νὰ κάνω ὅ,τι μ' ἀρέσει. Κι' ἡ προσδοκία αὐτὴ γέμιζε τότε τὴν ψυχὴ μου.

Ἡ θεία μου μὲ πῆρε καὶ συζητοῦσε μέρες ὁλόκληρες μαζί μου, γιὰ νὰ διαλέ-

ξουμε τὸ στάδιο, ποῦ θ' ἀκολουθοῦσα. — Ποιὰ εἶναι ἡ κλίση σου; μὲ ρωτοῦσε.

Κι' ἐγὼ ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου καὶ πολεμοῦσα νὰ ἀνακαλύψω ποιὰ ἦταν ἡ κλίση μου. Ἐβρίσκα ὅμως ὅτι δὲν εἶχα ἰδιαίτερη κλίση γιὰ κανένα ἐπαγγέλμα. Ἄν τύχαινε νὰ ἤμουν ναυτικός καὶ νὰ διασχίζω τὶς θάλασσες μ' ἕνα ὠραῖο τρικάρτο, θὰ μοῦ ἄρεσε πολὺ. Μὰ ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ δὲν αἰσθανόμουν καμμιὰ ἄλλη προτίμηση καὶ τὸ μόνο ποῦ ἤθελα ἦταν νὰ διαλέξω ἕνα στάδιο ποῦ νὰ στοιχίζει ὅσο τὸ δυνατό λιγώτερα ἔξοδα στὴν καλὴ μου θεία.

Ρώτησαν καὶ τὸν κ. Δίκ, μὰ ἐκεῖνος δὲν ξέρω τί λόξα εἶχε ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ἀπάντησε στὴ θεία μου:

— Ἐξέρετε τί λέω ἐγώ; Νὰ γίνω γύφτος!

Ἡ θεία μου ἔγινε ἔξω φρενῶν κι' ὁ καϊμένος ὁ κ. Δίκ δὲν τόλμησε νὰ πεῖ δεύτερη γνώμη.

Μικρὲ μου Τρότ, μοῦ εἶπε τότε ἡ θεία μου (τῆς ἄρεσε ἀκόμα νὰ μὲ φωνάζει ἔτσι), νὰ τί θέλω νὰ σοῦ πῶ: τὸ ζήτημα πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσεις σὺν ἄντρας κι' αὐτὸ ὅχι σὰ μαθητῆς. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἂν ἔκανες ἕνα μικρὸ ταξίδι μόνος σου, νὰ ἴδεις τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ σκεφθεῖς σοβαρὰ καὶ νὰ πάρεις τὴν ἀπόφασή σου, θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα. Θάλεγα λοιπὸν νὰ πῆγαινες ὥς τὸ χωριὸ αὐτῆς τῆς Πέγκ. ... Πὼς διάβολο τὴ λὲν αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Τῆς Πέγκουτ!; φώναξε ἐγὼ γεμάτος χαρά. Ἀ, θεία μου, αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο!

Ἀλήθεια, δὲ μποροῦσα νὰ ἐπιθυμήσω κατὰ καλύτερο ἀπὸ ἕνα ταξιδάκι γεμάτο ἀνεξαρτησία, σ' ἕναν τόπο, ὅπου θάδλεπα τόσα ἀγαπημένα πρόσωπα.

Ἐτοίμασα λοιπὸν τὴ βαλίτσα μου, πῆρα ἕνα πορτοφολάκι ἀρκετὰ φουσκωμένο κι' ἀποχαιρέτησα τὸν κ. Δίκ καὶ τὴ θεία μου, ἀφοῦ ὑποσχέθηκα νὰ τῆς γράφω τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα, γιὰ νὰ τῆς ἐξιστορῶ ὅλα ὅσα μοῦ συνέβαιναν.

Πέρασα ἀπὸ τὸ Καντέρμπορν ν' ἀποχαιρέτησω τὸν κ. Βίκφελντ, τὴν Ἀγνή καὶ τὸν κ. Στρώγκ. Ἡ Ἀγνή μοῦ εἶπε ὅτι τὸ σπίτι τους εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τότε ποῦ εἶχα φύγει, καὶ τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τῆς γράφω ὅχι τρεῖς, ἀλλὰ τουλάχιστο μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα. Βρήκα καὶ τὸν κ. Στρώγκ, βυθισμένο στὸ λεξικό του. Πάντα καλὸς καὶ ἡσυχος, μὲ δέχτηκε μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά καὶ μοῦ ὡσεὶ τις θερμότερες εὐχὲς γιὰ τὸ μέλλον μου.

Ἡ μόνη μου φροντίδα, ὅταν ἄρχισα τὸ ταξίδι μου, ἦταν νὰ φαίνομαι ὅσο μποροῦσα πρὸς μεγάλους στοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ χοντραίνω τὴ φωνή μου.

— Πηγαίνετε στὸ Λονδίνο, κύριε; μὲ ρώτησε ὁ δὲ γιός.

— Ναί, Βίλλιαμ, τοῦ εἶπα ἐγὼ μὲ οἰ-

κειότητα, ὅπως κάνουν οἱ μεγάλοι. Ἀπὸ κεῖ θὰ κατέβω στὸ Γιάρμουθ.

— Πᾶτε γιὰ κυνήγι;

Δὲν πῆγαινα βέβαια γιὰ κυνήγι, ὡστόσο ἤθελα νὰ κάμω καὶ τὸν κυνηγὸ.

— Χμ, δὲν ξέρω. Ἄν τύχει, θὰ ρίξω καὶ καμμιὰ.

— Λένε πὼς τὸ κυνήγι εἶναι δύσκολο κεῖ-κάτω.

— Χμ. Ὅχι καὶ πολὺ.

— Εἰστε ἀπὸ κεῖ;

— Ὅχι, ἀπὸ τὸ Σύμφολκ.

— Ἀ. Λένε πὼς ἐκεῖ πέρα βγαίνουν θαυμάσιες πατάτες.

Δὲν εἶχα ποτὲ μου ξανακούσει γι' αὐτό, ὡστόσο ἀπάντησα μὲ ὕψος σπουδαῖο:

— Ἀ, νάι, θαυμάσιες πατάτες!

Ὅταν κατέβηκα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ σταθμοῦ, ἕνα γκαρσόνι μοῦδεῖξε τὴν κοινὴν τραπέζα καὶ μιὰ καμαριέρα ἕνα δωμάτιο, ὅπου μύριζε ἀχυρίλα καὶ ποῦ ἦταν κλειστὸ σὺν οἰκογενειακὸς τάφος. Καταλάβαινα πὼς μ' ἔπερναν ὅλοι γιὰ πολὺ μικρὸ καὶ δὲ μοῦδιναν καὶ μεγάλη σημασία.

— Τί θὰ φάτε, κύριε; μὲ ρώτησε τὸ γκαρσόνι. Θέλετε κοτόπουλο; Οἱ μικροὶ τζέντλεμαν προτιμοῦν πάντα τὰ κοτόπουλα.

— Ὅχι! εἶπα ἐγώ. Δὲν τρώγω ποτὲ κοτόπουλο.

— Τί θέλετε λοιπὸν; Θέλετε κοτολέττες; Οἱ μικροὶ τζέντλεμαν ἀγαποῦν τις κοτολλέττες.

Δὲν ἤξερα τί ἄλλο νὰ διαλέξω, καὶ τοῦπα νὰ φέρε κοτολέττες. Μὰ ἐκεῖνος λὲς καὶ γουστάρει νὰ μὲ πειράζει.

— Θέλετε καὶ πατάτες; Οἱ μικροὶ τζέντλεμαν τρῶνε πολλὰς πατάτες, γιὰ νὰ μεγαλώνουν.

Ἄν μποροῦσα, θὰ τὸν ἔδερνα. Περιορίστηκα ὅμως νὰ τοῦ μιλήσω μὲ χοντρή φωνή καὶ νὰ τοῦ πῶ:

— Καλὰ, φέρτε ὅ,τι θέλετε. Κοιτάξτε σὺς παρακαλῶ στὸ γραφεῖο, ἂν ὑπάρχει κανένα γράμμα γιὰ τὸν κ. Τρότ-γούδ Κόππερφηλντ.

Ἦξερα πὼς δὲ θὰ εἶχα, ἀλλὰ πάντα εἶναι πολὺ σοβαρὸ νὰ φαίνεται κανεὶς πὼς «περιμένει ἀλληλογραφία». Κι' ἀληθινὰ καμώθηκα πὼς ἀπόρησα πολὺ ὅταν γύρισε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχα τίποτε.

Εἶχα ἀποφάσει κι' ἐτοίμαζόμουν νὰ σηκωθῶ, ὅταν εἶδα νὰ μπαίνει ἕνας ὠραίος καὶ ψηλὸς νέος, ποῦ μοῦ φάνηκε σὰ γνωστός. Γύρισα, τὸν κοίταξα καὶ τὸν γνώρισα ἀμέσως.

— Στρίφορντ! τοῦ εἶπα.

Μὲ κοίταξε, δίχως νὰ μὲ ἀναγνωρίσει.

— Μὲ ξέχασες λοιπὸν;

— Ἀ, Θεέ μου! φώναξε τότε ἐκεῖνος. Ὁ μικρὸς Κόππερφηλντ!

Μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε γεμάτος χαρά.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

KZ'.

— Ὁραῖα! φώναξε ὁ Πολύβιος ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρηση. Καὶ τώρα μόλα!

Ὁ Γιδώργος ἄφησε τὸ «ζῶο» νὰ πετάξῃ ἐλεύθερα. Καὶ κείνο, μὲ τὸ κεφάλι τῆς ἀλεπούς καὶ τὰ φτερά τοῦ περιστοριού, πῆρε ἀμέσως τὸ φύσημά του.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς παραστήσω τώρα τί ἔγινε, ὅταν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, εἶδαν νὰ πετᾷ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους τὸ πρωτόφαντο αὐτὸ πετούμενο, ὁ δράκοντας, τὸ τέρας!

— Πὼς ἀπ' ἐδῶ; μὲ ρώτησε χτυπώντας προστατευτικὰ τὸν ὦμον μου.

— Ἐφτασα σήμερα μὲ τὸ λεωφορεῖο τοῦ Καντέρμπορν. Ἐρεῖς, μὲ υἱοθέτησε μιὰ θεία μου καὶ τώρα τελείωσα τὶς σπουδές μου. Καὶ σὺ, πὼς ἀπ' ἐδῶ;

— Ἀ, ἐγὼ εἶμαι, ξέρεις, φοιτητὴς στὴν Ὀξφόρδη, καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, βαριέμαι ποῦ ζῶ. Τώρα γυρίζω στὴ μητέρα μου. Μὰ ἐσύ, μωρὲ Κόππερφηλντ, δὲν ἀλλάξεις καθόλου. Τώρα ποῦ σὲ βλέπω, εἶσαι ἀπαράλλαχτος!

— ... Ἐ, γκαρσόν!

Τὸ γκαρσόνι, ποῦ εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακριὰ τὴ σκηνή, πλησίασε μὲ σεβασμό.

— Ποιὸ δωμάτιο δώσατε στὸ φίλο μου τὸν κ. Κόππερφηλντ; ρώτησε ὁ Στρίφορντ.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι μὲ κάποια ἀμηχανία, στὸ νούμερο σαράντα τέσσερα.

— Τί ἔκαμε, λέει; Σὰς παρακαλῶ νὰ τ' ἀλλάξετε ἀμέσως τὸ δωμάτιο τοῦ φίλου μου. Ἐκάματε ἄσχημα νὰ τὸν βάλετε σ' αὐτὴ τὴν παλιοσοφίτα!

— Ὅπως θέλετε, κύριε, εἶπε τὸ γκαρσόνι μὲ ὑπόκληση. Νομίζαμε πὼς δὲν τὸν νοιάζει τὸν κύριο. Ἄν ἀγαπάτε, νὰ τὸν βάλουμε στὸ διπλάνο σας.

— Καὶ βέβαια ἐκεῖ θὰ τὸν βάλετε. Ἐμπρός, κάμετε γρήγορα!

Τὸ γκαρσόνι ἔφυγε γιὰ νὰ κάμει τὴ μετακόμιση — ὅλ' ἀλλάζουν, ὅταν εἶναι κανεὶς προστατευόμενος ἐνὸς Στρίφορντ — κι' ἐμεῖς μείναμε ἀρκετὴ ὥρα νὰ κουδενιάζουμε, ὥς ποῦ μὲ πῆρε ἡ νύστα καὶ χωριστήκαμε γιὰ τ' ἄλλο πρωτῆ.

— Βιάζεσαι νὰ πᾶς στὸ Γιάρμουθ; μὲ ρώτησε ὁ Στρίφορντ τ' ἄλλο πρωτῆ.

— Ἐ, ὅχι καὶ πολὺ, τοῦ ἀπάντησα.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ δὲ βιάζεσαι, ἔλα μαζί μου στὸ Χαϊγκέιτ, στὸ σπίτι μου, νὰ μείνεις μιὰ-δυὸ μέρες.

Τὸν εὐχαρίστησα καὶ δέχτηκα τὴν εὐγενικὴ πρόκλησή του, ἀφοῦ πρῶτα μοῦδωσε τὴν ὑπόσχεση, ὅτι θάρχόταν ὅστερα μαζί μου στὸ Γιάρμουθ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΟΣ

Ἄγιος χιονιάς δέρνει τὴ γῆς, Κατὰκλειστα τὰσπρα σπιτάκια, Ψυχὴ στὸ δρόμο δὲ θὰ ἴδῃς, Κι' ὅλα κινεῖται τὰ τέκνια!

Ἐξω ὁ γεωργός, φουχιτιές-φουχιτιές, στὴ μάνα γῆς σκόρπισε σᾶρι, Κι' ἐνθ' τὸ θάβει μαύλακιές, ὁ νοῦς του πάει στὸν Ἀλωνάρι...

— Πέρις τὸ θέρος λιγοστό, Κι' ἐφτὰ ψυχές, ποῦ νὰ μᾶς φτάξῃ! Κι' ἀκόμη οἱ γιοὶ μου στὸ στρατό... Μιὰ ψυχὴ ποῦ νὰ προτοφτάξῃ!

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Καλέ, αὐτὸς εἶναι ὁ διάβολος! φώναζαν οἱ γριὲς χωράτισσες, κι' ἔτρεχαν νὰ τρουπώσουν, νὰ κρυφτοῦν ὅπου ἔβρισκαν.

Τὰ κορίτσια ἐβγαίνουν στὰ παράθυρα, στὰ μπαλκόνια, στὶς πόρτες, ξεφώνιζαν μὲ τρόμο κι' ἀμέσως ἐμπαιναν μέσα καὶ κλεινόταν.

Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ τετράποδα — κόττες, πάπιες, γάλοι, γίδες, γουρουνία, βώδια, — φώναζαν, μούγκριζαν οὐρλιαζαν, κι' ἔφευγαν ἀπ' τὶς αὐλὲς σὺν τρολλά.

Τὰ σκυλιὰ χαλοῦσαν τὸν κόσμον ἀπ' τὰ γαυγίσματα. Ἐνα σκυλὶ μάλιστα τῷπιασε τέτοιος φόβος, ποῦ τῷβαλε στὴν τροχάλα, ξεχνώντας πὼς ἦταν δεμένο μὲ ἀλυσίδα στὸ σπιτάκι του. Καὶ τόση ἦταν ἡ ὁρμή του, ὥστε συνεπῆρε καὶ τὸ σπιτάκι καὶ τῷσπινε πίσω του μὲ κρότους φοβεροῦς.

Ὅσο ὅσο τὸ τέρας πετοῦσε. Πότε ἀνέβαινε ψηλὰ καὶ πότε κατέβαινε χαμηλὰ. Πότε μακρυνόταν ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ πότε ξαναγύριζε. Δὲν ἤξερε κανεὶς ποῦ πῆγαινε καὶ τί γύρευε. Θάλεγε πὼς ἀλάλιασε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὶς φωνές

που άκουγε αποκάτω του. Πετούσε σάν τρελλό. Καί γινόταν ακόμη φοβερώτερο. Ένας χωριάτης, άμα τό είδε, χώθηκε σ' ένα σπίτι απ' τό παράθυρο σάν κλέφτης. Ένας άλλος, που λουζόταν μεσημεριανικό στο βάλτο, έχωσε μέσα στο νερό τό κεφάλι του και κόντευε νά πνιγί. Κι' εγώ ο ίδιος ακόμα—θα τό πι- στέψετε—άν και είχα ιδεί πώς κατασκευάστηκε τό τέρας, φοβήθηκα τόσο πολύ μιά στιγμή που μ' έπλησίασε, —ήμουν ψηλά, σέ μιά σκεπή,—ώστε τρύπωσα σέ μιά καμινάδα. Γρήγορα όμως συνήλθα, γέλασα με τό φόβο μου και ξαναβγήκα, γιά νά ιδώ τί θαπογινόταν.

Τό χωριό όλο είχε αναστατωθεί. Οί πιό γενναίοι κι' οί πιό μυαλωμένοι απ' τους χωριάτες, που δέν έπίστευαν πώς φάνηκε ο διάβολος, προσπαθούσαν νά καταλάβουν τί λογής ήταν τό παράξενο ζώο: πουλί; φτερωτό φίδι; πετούμενο τετράποδο;

— Δέν ξανάειδα ποτέ τέτοιο πράγμα στον τόπο μας, είπε ένας χοντρός γεωργός κουνώντας τη δράνα του. Πώς νά ονομάζονται αυτά τά ζώα;

— Ποιός ξέρει! αποκορίθηκε ένας άλλος, γραμματισμένος. Θα είναι ζώο της Αυστραλίας ή της Ιαπωνίας.

Και τό άγνωστο ζώο,—ο διάβολος, ο δράκοντας, τό τέρας—έξακολουθούσε νά πετᾷ έδω κι' εκεί και νά κρατῇ τό χωριό ανίστατο.

Τί θαπογινόταν; Πώς θα τελείωνε ή μεγάλη αυτή φάρα;

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Τήν πήρε ο ύπασπιστής μαζί με τόν πατέρα της, πήγαν στο παλάτι, και σέ λίγες μέρες έγινε ο γάμος με πολλές χαρές, χορούς και γλέντια, που κράτη- σαν μιά βδομάδα.

Δέν είχε περάσει, πάνω-κάτω, ένας μήνας από τόν καιρό του γάμου τους, και ήρθε μήνυμα από τό θείο του στο Βασιλιά, νά πάη νά τόν βοηθήσει που άρχισε πόλεμο μ' ένα άλλο βασίλειο.

Ο νιόγαμπρος έδωσε διαταγή νά ε- τοιμαστούν τά στρατεύματα, και ο ίδιος έπιστατούσε μονάχος του γιά τίς έτοιμα- σίες του ξεκινήματος. Τήν ήμέρα που ήταν νά ξεκινήσει με τό στρατό του, ά- φησε στο πόδι του στην Πολιτεία τή νέα Βασίλισσα, και κεί που τήν αποχαι- ρετούσε, της έβαλε τρία δύσκολα ζητή- ματα, που ήθελε νά τά βρή ξεκαθαρι- μένα στο γυρισμό του.

Τό πρώτο ήταν, όταν θα γύριζε με τό καλό από τόν πόλεμο, έπρεπε νά του δώση νά πλύνει τό σπαθί του με νερό που θα βρισκόταν ανάμεσα ουρανού και γής.

Τό δεύτερο ήταν, πώς ένα από τά πράγματα που θα φορούσε και θα τό έ- χανε, νά τό έβρισκε εκείνη και νά του τό έδινε.

Τό τρίτο ήταν, πώς από μιά σακού- λα που της τήν έδινε γεμάτη φλουριά, και σφραγισμένη με βουλοκέρι και με τη σφραγίδα του δαχτυλιδιού του, έπρε- πε, άμα θα γύριζε, νά λείπανε από μέσα βσα φλουριά ήμελε νά πάρη ή Βασίλισσα από κεί, αλλά πάλι νά είναι απείραχτη ή βούλα.

Και λέγοντάς της αυτά, ευχήθηκε κα- λήν αντάμωση και ξεκίνησε.

Δυό μέρες ύστερα από τό ξεκίνημα, καθώς ζύγωνε στα σύνορα του βασιλείου

του θείου του, του ήρθε ξαφνικά στο μυαλό ένα πολεμικό σχέδιο, που μ' έ- κείνο νόμισε απ' τήν ίδια στιγμή, πώς σίγουρα και γρήγορα θα νικούσαν τους έχθρους.

Τό σχέδιο του δέν ήθελε νά τό πῃ στη δωδεκάδα του, πριν ο ίδιος τό κα- λοξετάσει και τό μετρήσει απ' όλες του τίς μεριές και τό καλοχωνέψει.

Μά γιά νά γίνη τέτοιο πράγμα, ήθελε μοναξιά και ήσυχία, νά τό βάλει κάτω, και νά κάνη όλους τους υπολογισμούς που χρειάζονται σέ τέτοια περίπτωση.

Ένω τόν έβασάνιζε αυτή ή ιδέα πώς, πριν ν' ανταμώσει με τό θείο του, θα κατάφερε νά τό έχη τελειωμένο, είδε κεί κοντά έναν πύργο, και αποφάσισε νά ζητήσει νά κοιμηθῇ μιά βραδυά μέσα σ' αυτόν, και έτσι νά βρή ευκαιρία νά ετοιμάσει τό σχέδιο.

Μά γιά νά μή τόν καταλάβουν οί δι- κάι του που θα πήγαινε, φύλαξε και ξε- χώρισε απ' αυτούς όταν σουρούπωσε, και γιά νά μή τόν γνωρίσουν στον πύρ- γο ποιός ήταν, μπήκε μέσα σ' αυτόν ντυ- μένος σάν έμπορος, και ζήτησε κρεβάτι νά κοιμηθῇ.

Τοῦδωσαν ένα δωμάτιο, και κεί, ά- φοῦ κλείδωσε καλά τήν πόρτα από μέ- σα, κάθισε στο τραπέζι, έβαλε κάτω τη χάρτα, και άρχισε πάνω σ' αυτήν νά με- λετάει και νά καταστρώνει τό σχέδιο του.

Όταν τό τελείωσε, είχαν περάσει πιά τά μεσάνυχτα, τό τύλιξε προσεκτικά, και άφοῦ τ' ασφάλισε καλά στη ζώνη του, έπεσε νά κοιμηθῇ.

Δέν πρόφτασε νά καλοξαπλωθῇ, και άμέσως κοιμήθηκε βαριά από τήν κού- ραση του νου και του κορμιού του, με τίς σκέψεις και τους δρόμους τόσων ή- μερών.

Πάνω στο βαθύ ύπνο του, του φάνη- κε σάν όνειρο, πώς άνοιξε μιά γκλαβα- νή στο πάτωμα, και έπεφτε μαζί με τό κρεβάτι του σ' ένα υπόγειο σκοτεινό.

κι' αυτό δέν ήταν όνειρο παρά αλήθεια, γιατί αυτός που είχε τόν πύργο, ήταν αρχιληστής κι' έρριχνε στο υπόγειο κά- θε ξένο που θα κοιμόταν εκεί και τόν καταλάβαινε γιά πλούσιο, κι' έτσι νά τόν ληστεύει πειδ σίγουρα.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, καθώς ξύ- πνησε, είδε πώς ήταν μέσα σ' ένα ύπο- γειο, που ή πόρτα του ήταν σιδερένια και κλεισμένη στερεά. Τότε κατάλαβε πώς εκείνο που τό νόμισε στόν ύπνο του γιά όνειρο, ήταν αλήθεια. Έκει που συλλογιζόταν πώς θα βγαίνει απ' αυτή τη δύσκολη περίσταση, άνοιξε ή πόρτα και ένας φύλακας του πήγε φαί χωρίς νά του πῇ λέξη.

Ο Βασιλιάς φυλακισμένος, και χωρι- σμένος από τους δικούς του, σκέφθηκε τήν τέχνη του ψαθά σάν είδε τό φύλα- κα, και δίνοντάς του μπόλικο φλουριά, του είπε νά του αγοράσει ψαθί γιά νά πλέξη μιά ψάθα, νά σκοτώσει τόν καιρό του. Ο φύλακας, που κέρδιζε ανέλπιστα και χωρίς κόπο χρήματα, αγόρασε κρυ- φά από τάφεντικό του ψαθί, και τῶδωσε στο φυλακισμένο, μή γνωρίζοντας κι' αυ- τός ποιός ήταν.

Ο Βασιλιάς από κείνη τη στιγμή ρίχτηκε στη δουλειά, και ως τό βράδυ είχε πλέξει μιά πολλή όμορφη ψάθα με πολλά πλουμίδια, που αυτά σ' ένα γυ- μνασμένο μάτι έδειχναν πώς και που ήταν φυλακισμένος ο τεχνίτης της ψάθας.

Σάν τήν τελείωσε, τήν έδωσε στο φύ- λακα που του πήγε τό βραδυό φαί, και μαζί μ' αυτή τοῦδωσε κι' άλλα φλουριά λέγοντάς του πώς θα κέρδιζε ακόμα περισσότερα, αν πήγαινε νά τήν πουλή- σει στους καπετάνιους του στρατού που περάσε μιά μέρα πριν έξω από τόν πύργο.

Ο φύλακας τήν πήρε και πήγε στο στρατό, και άρχισε νά διαλαλῇ ότι που- λάει μιά ψάθα. Έκει τόν είδε ο άγαπη- μένος ύπασπιστής του Βασιλιά, και άπρ- τά πλουμίδια της κατάλαβε πώς ο τεχνί- της της ήταν ο Βασιλιάς τους που τό είχαν χαμένο και δέν ήξεραν τί έγινε. Τήν πλήρωσε με μπόλικο φλουριά, και μαζί μ' άλλους αξιωματικούς ξεκίνησε, πήγανε στον πύργο, πιάσανε τόν αρχι- ληστή, τόν δίκασαν, τόν κρέμασαν, και έτσι ξελευτέρωσαν τόν τόπο από μιά κακή πληγή, και τόν αγαπημένο τους Βασιλιά.

Έκει που γύριζαν ελοι μαζί στο στρατό, βρήκε καιρό ο Βασιλιάς κι' είπε στον ύπασπιστή του γιά τήν έπιμο- νή της τετραπέρατης νά τόν κάνη νά μάθῃ τέχνη, και πόσο δίκιο είχε, φά- νηκε σέ κείνη τήν περίπτωση, γιατί χω- ρίς τήν τέχνη του ψαθά, δέν θα μπο- ρούσε νά τους δώση είδηση που ήταν γιά νά πάνε νά τόν λευθερώσουν.

Λέγοντας έτσι, ο Βασιλιάς πρόσθεσε με πικρό χαμόγελο:

— Και όμως εγώ, ύστερα απ' όλ'

αυτά, τη στιγμή που έφευγα γιά τόν πόλεμο, της έβαλα νά μου λύσει τρία ζητήματα. Και τό ένα θα τό καταφέρῃ γιά τ' άλλα δυό όμως, δέ θα μπορέσει νά τά βρή, και θα είμαι εγώ αίτία νά στενοχωριέται και νά πικραίνεται τόσον καιρό που θα λείπω.

Ας αφήσουμε * το Βασιλιά που γυρί- ζει στο στρατό του, και ας πάμε νά δοῦ- με τί έγινε ή Βασίλισσα που έμεινε στην Πολιτεία νά βασιλεύῃ.

Έκείνη, μόλις έφυγε ο άντρας της, έ- πεσε σέ μεγάλη συλλογή γιά τά τρία ζητήματα που της έβαλε, και έλυσε ά- μέσως ποιό ήταν τό νερό που βρίσκεται ανάμεσα ουρανού και γής. Γιά νά λυ- θούν όμως τά δυό άλλα, είδε πώς ήταν ανάγκη νά πάη μόνη κι' άγνωρίστη στο μέρος που ήταν ο άντρας της.

Έκοψε τά μαλλιά της κοντά, και ύ- στερα, από ξανθά που ήταν τά έβαψε μαῦρα: φόρεσε ανδρικά, καθάλλησε ένα από τ' άλλα του πατέρα της, και παίρ- νοντας μαζί της τη βουλωμένη σακκου- λίστα με τά φλουριά, πήγε κι' αυτή στο στρατό του άντρός της, κι' εκεί παρου- σιάστηκε γι' άρχοντόπουλο μιάς μακρι- νής πολιτείας που ήθελε νά βοηθήσει τά- χα στον πόλεμο.

Με τήν πρόφαση αυτή, γνωρίστηκε με τόν άντρα της, και με τήν έξυπνάδα της κατάφερε νά γίνουν καλοί φίλοι.

Μαζί τρώγανε, και μαζί παίζανε διά- φορα παιχνίδια τά βράδυα, με ζάρια ή με κότσια, γιά νά τους περνᾷ ή ώρα. Ένα βράδυ είπε στον άντρα της, πώς τό παιχνίδι θα είχε περισσότερο γούστο αν έβαζαν και κάποιο στοιχείμα, που θα τῶπαιρνε όποιος κέρδιζε.

Έτσι και έγινε, και τό πρώτο στοι- χήμα που βάλανε ήταν, όποιος θα κέρ- διζε, θα παίρνε του άλλου τη ζώνη του σπαθιού του. Κέρδισε εκείνη τό Βασιλιά και του πήρε τη ζώνη του, κι' έτσι αυ- τός έχασε από πάνω του ένα από τά πράγματα που φορούσε.

Τό άλλο βράδυ, ή Βασίλισσα ξανα- κέρδισε σέ πιό δύσκολο παιχνίδι τό Βασιλιά, και κατά τη συμφωνία που εί- χαν κάνει του πήρε νά φορέσει γιά μιά μέρα τό δαχτυλίδι με τη βασιλικιά βού- λα. Είχε τότε όσο καιρό ήθελε, έσπασε τη βούλα της σακουλίτσας, τήν άνοιξε, έβγαλε από μέσα τά μισά φλουριά, τήν ξαναβούλωσε πάλι απαράλλαχτα με τη βούλα του βασιλικού δαχτυλιδιού, και έτσι μπορεί νά πῇ κανείς πώς ή τετρα- πέρατη, σ' αυτό τό περιστατικό, οὔτε γάτα ήταν, οὔτε ζημία έκανε.

Τήν άλλη μέρα, καθώς έδινε πίσω τό δαχτυλίδι στον άντρα της, του είπε, ότι τη νύχτα ήρθε ταχυδρόμος κι' έφερε μήνυμα πώς ο πατέρας της άρρώστησε βαριά, και γι' αυτό ήταν υποχρεωμένη νά γυρίσει σύνταχα στον τόπο της, έ-

δωσε όμως λόγο, πώς άμα καλύτερευε ο πατέρας της, θα ξαναγύριζε γρήγορα πίσω.

Με τη δικαιολογία αυτή ή τετραπέ- ρατη έφυγε από τό στρατό και γύρισε στο βασίλειό της. Έκει περίμενε, πότε θα έρχότανε από τόν πόλεμο ο άντρας της, νά του πῇ τίς λύσεις.

Όταν, ύστερα από έξη μήνες που τε- λείωσε ο πόλεμος, γύρισε στο βασίλειό του νικητής ο άντρας της, καθώς εκείνη τόν καλοδεχότανε, θυμήθηκε νά του πῇ νά έβγαζε τό σπαθί του γιά νά του δώση νά τό πλύνει με νερό που ήταν ανάμεσα ουρανού και γής, και ένῶ του έλεγε αυ- τά, τόν πήγε στην κρεβατοκάμαρά τους και δεικνόντάς του τό κρεμασμένο καν- τήλι μπρός στα εικονίσματα, του είπε:

— Νά τό νερό που βρίσκεται ανάμεσα ουρανού και γής, νά σου τό δώσω γιά νά πλύνεις τό σπαθί σου: και άμέσως άνέ- δηκε σ' ένα κάθισμα και ξεκρέμασε τό καντήλι.

Ο βασιλιάς πήρε από μέσα λίγο από τό νερό, κι' έπλυνε μ' αυτό τό σπαθί του, με καθώς τό έπλενε, γύρισε στη γυ- ναίκα του και της είπε:

— Καίμένη, στον πόλεμο που ήμωνα, έχασα τήν καλή ζωνη του σπαθιού μου, και γιά τοῦτο φορῶ τώρα αυτή τήν πρό- στυχη που βλέπεις.

— Τη ζώνη που έχασες τήν έχω εγώ έδω, και θα σου τη δώσω.

Έστρεψε εὐθὺς στην άλλη κάμαρα, τήν έφερε, και δίνοντάς την στον άντρα της, του είπε:

— Νά που λύνεται έτσι και τό δεύτε- ρο ζήτημα που μου έβαλες.

Ο Βασιλιάς τήν πήρε στα χέρια του, τη γνώρισε, και καθώς κοίταζε με θαυ- μασμό πότε τη ζώνη και πότε τη γυ- ναίκα του, της πρόσθεσε:

— Τώρα δέ μένει άλλο ανεπάντεχο, παρά νά μου παρουσιάσεις και τη σακ- κούλα που σου άφησα σάν έφυγα, κι' ένῶ θα λείπουν από μέσα βσα φλουριά σὺ έβγαλες, ή βούλα της νά είναι απεί- ραχτη.

Δέν έχεις, άντρα, μου άδικο και σ' αυτό, του είπε ή Βασίλισσα, και χαμο- γελώντας του, άνοιξε μιά κασέλα και του παρουσίασε τη σακούλα με άκέ- ραια τη βούλα, μά ξεφουσκωμένη πά- νω κάτω ως τη μέση: και καθώς του τήν έδινε, τήν έκανε νά κουδουνίζουν τά φλουριά της, κι' αυτό έγινε γιάτί δέν ή- ταν ή σακούλα τόσο γεμισμένη, όπως τήν ήμέρα που της τήν είχε δώσει ο άντρας της.

Ο Βασιλιάς, άμα είδε κι' αυτό, θαύ- μασε ακόμα πιό πολύ και τη ρώτησε νά του εξηγήσει πώς κατάφερε τόσα δύ- σκολα πράγματα, που αυτός φανταζό- ταν πώς ήταν αδύνατο άνθρωπος στον κόσμο νά τά καταφέρῃ.

Όταν όμως έμαθε τήν αλήθεια από

τό στόμα της γυναίκός του, πώς αυτή ήταν τό τάχα άρχοντόπουλο, που πή- γε στο στρατό του, και του θυμισε τά περιστατικά, πώς τόν κέρδισε στο παι- χνίδι και του πήρε τά στοιχήμα πρώτα τη ζώνη κι' ύστερα τό δαχτυλίδι με τη βούλα, σάστισε με τήν έξυπνάδα και τήν έπιτηδειότητά της, μά έπεσε και σέ με- γάλη συλλογή, κι' απ' εκείνη τη στιγ- μή δέν είχε όρεξη γιά τίποτα, κι' ο ύ- πνος του ακόμη του έφυγε.

Πέρασε έτσι καμιά βδομάδα, ως που στο τέλος ο Βασιλιάς πήρε τήν απόφα- ση και της είπε πώς άφοῦ ήταν τόσο τετραπερασμένη, δέν θα μπορούσε νά ζήσει πιά μαζί της, γιάτί αυτός, σάν άρ- χηγός του Βασιλείου του, θα ήταν υπο- χρεωμένος νά βρίσκεται πάντοτε κάτω από τήν έξυπνάδα της, κι' αυτό δέ μπο- ρούσε νά τό υποφέρει.

Γι' αυτό έπρεπε νά χωρίσουν, νά πάη πίσω στον τόπο της, με τό δικαίω- μα νά πάρη από τό παλάτι εκείνα τά πράγματα που θα νόμιζε πώς είχανε τήν πιό μεγάλη αξία.

Έδωσε τότε διαταγή στους φύλακας πώς ή Βασίλισσα, φεύγοντας γιά τόν τό- πο της, είχε τό ελεύθερο νά πάρη μα- ζί της από τό παλάτι, ότι ήθελε.

Η Βασίλισσα σ' αυτά δέν έδειξε πώς στενοχωρήθηκε, κι' άρχισε νά ετοιμάζει τά δικά της πράγματα. Σάν ήταν έτοι- μη πιά νά ξεκινήσει, έφαγε με τό Βασι- λιά από βραδύς στο τραπέζι, τάχα γιά τελευτία φορά, και τοῦρριξε όπνωτικό μέσα στο κρασί, κι' άφοῦ τόν αποκοί- μισε έτσι, τόν έβαλε μέσα σέ μιά μακριά κασέλα, που τη φόρτωσε μαζί με τάλλα πράγματά της στα ζώα και τόν πήρε στο χωριό της.

Έκει, άμα ξύπνησε ο Βασιλιάς και βρέθηκε ξαπλωμένος πάνω σέ ξένο κρε- βάτι, έτριβε τά μάτια του, γιάτί δέν κα- ταλάβαινε που βρισκότανε: σέ λίγο του παρουσιάστηκε κι' ή Βασίλισσα, κι' άμα τήν είδε τη ρώτησε σέ τί μέρος είναι:

— Στην κάμαρά μου, που είχα κόρη στοῦ πατέρα μου τό σπίτι, του είπε αυ- τή: έκανα σύμφωνα με τη διαταγή που έδωσες, έφυγα από τό παλάτι σου και πήρα μαζί μου εκείνο που νόμισα πώς αξίζει πιό πολύ απ' ό,τι είχε τό παλάτι, και γιά μένα, σύ, ήσουν τό πράγμα που αξίζει περισσότερο απ' όλα τά καλά του παλατιού, και του κόσμου όλου.

Ο Βασιλιάς ακούγοντας αυτά ευχαρι- στήθηκε πολύ, είδε πώς ή γυναίκα του αξίζει περισσότερο από Βασίλειο, τη σφιχταγκάλιασε και της είπε νά ετοιμα- στούνε νά γυρίσουνε τό γρηγορότερο στο παλάτι τους, και μόνον ο χάρος θα τους χώριζε πιά.

Γύρισαν με λίγο στο παλάτι, κι' εκεί πέρασαν όλη τους τη ζωή καλά, κι' έ- μεις ας τήν περάσουμε καλύτερα.

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ

Ήταν μια φορά κι' έναν καιρό (έναν καιρό πολύ περασμένο) ένα φτωχό ανθρώπινο, που κατοικούσε σ' ένα καλυβάκι του χωριού, μαζί με τὸ ἀγόρι τους, τὸ Γιαννιό. Φωμί καὶ κρομμύδι, φωμί κι' ἐλιά, αὐτὸ ἦταν τὸ ταχτικό τους τὸ φαγί. Ὁ γέρος ἔκοβε ξύλα, ἡ γριά μάζευε χόρτα τοῦ βουνοῦ κι' ἔτσι ψευτοπερνούσαν.

Ένα πρωί, ὁ πατέρας εἶπε στὸ παιδί: — Γιαννιό μου, μεγάλωσες πιά κι' εἶσαι τώρα δεκαπέντε χρονῶν. Θὰ μποροῦσες νὰ πιάσῃς δουλειὰ σὲ κανένα μεγάλο χτήμα, νὰ βγάῃς τὸ φωμί σου. Σὺρε, παιδί μου, μὲ τὴν εὐχή μου καὶ προσπάθησε νὰ βρῇς μιὰ δουλειὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃς καὶ μᾶς τοὺς γέρους.

Ὁ καίμενος ὁ Γιαννιὸς ἔφτιαξε τὸ μπογαλάκι του, ἔπαιρ' ἡ μάνα του τοῦδαλελίγα ξεροκόμματα καὶ λίγα μῆλα. φίλησε τοὺς γονεῖς του καὶ ξεκίνησε, γιὰ νὰ βρῇ δουλειά.

Πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ἀπάντησε ἕνα γεροντάκι, ποὺ καθόταν στὴν ὁχτιὰ τοῦ δρόμου, κουρασμένο καὶ πεινασμένο.

— Ἀχ, γιέ μου, τοῦ εἶπε, δὲ θὰ μοῦ δώσῃς τίποτα κι' ἐμένα, ποὺ πεινῶ; Βλέπω τὸ σακκοῦλι σου γεμάτο.

— Παππούλη μου, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σακκὶ δὲν ἔχω παρὰ δυὸ ξεροκόμματα καὶ δυὸ-τρία μῆλα, ἀπάντησε ὁ Γιαννιός. Ἄλλ' ἀδιάφορο. Ἐλὰ νὰ μοιραστοῦμε τὸ φτωχικό μου φαγητό.

Κάθισαν κι' ἔφαγαν, κι' ὕστερα ὁ γέρος εἶπε στὸ Γιαννιό:

— Παιδί μου, ἔχεις καλὴ καρδιά καὶ θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω ἕνα δῶρο.

— Τί δῶρο νὰ μοῦ κάμῃς, ποὺ εἶσαι τόσο φτωχός;

— Δὲν εἶμαι καὶ τόσο, ὅσο φαίνομαι.

Ἐγώ, παιδί μου, εἶμαι μάγος καὶ κατοικῶ σ' ἕνα γειτονικό πύργο. Θέλησα νὰ δοκιμάσω τὴν καρδιά σου κι' εἶδα πῶς

εἶναι καλὴ. Μπορεῖς λοιπὸν νὰ μοῦ ζητήσῃς τρία πράγματα καὶ θὰ γίνουν ἀμέσως. Πές μου, τί ἐπιθυμεῖς;

Τὸ παιδί γέλασε χαρούμενο καὶ χωρίζονα πολυσκεφθῇ, ἀπάντησε:

— Νὰ τί ἐπιθυμῶ: Πρῶτο, νὰ μπορῶ νὰ βροσκομαι ἔπου θέλω, στὴ στιγμή. Δεύτερο, νὰ σημαδεύω μὲ τὴ σαῖτα καὶ νὰ πετυχαίνω ὅ,τι θέλω. Τρίτο, νὰ ἔχω

μιὰ σφυρίχτρα, κι' ἔτσι τὴ σφυράω, νὰ χορεύουν ὅλοι ὅσοι τὴν ἀκοῦν, ὡς ποὺ νὰ σταματήσω.

— Πολὺ καλά. Πάρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Ὁταν θέλεις νὰ βρεθῇς σ' ἕναν ἄλλο τόπο, φέρε το ἀνάποδα κι' εὐθὺς θὰ βρῇ σκεσι ἐκεῖ ποὺ θέλεις.

Πάρε αὐτὸ τὸ τόξο, κι' ὅ,τι σημαδεύῃς μ' αὐτό, δὲ θὰ χάνῃς ποτὲ τὸ σημάδι. Τέλος, αὐτὴ ἡ μικροῦτσικη σφυρίχτρα, θὰ κάνῃ τὸν κόσμο νὰ χορεύῃ ὅσο σοῦ ἀρέσει...

Πήγαινε τώρα στὸ καλὸ. Λυπάμαι μόνο, γιατί δὲ ζήτησες πράγματα πὺδ λογικά καὶ πὺδ χρήσιμα. Τώρα ὅμως εἶναι ἀργὰ πιά γιὰ νὰ μετανοήσῃς. Πήγαινε.

Κι' ὁ μάγος χάθηκε μονομᾶς κι' ὁ Γιαννιὸς ἔμεινε στενοχωρημένος.

— Γιατί, συλλογίστηκε, νὰ φανῶ τόσο κουτός καὶ νὰ μὴ ζητήσω τὴν εὐτυχία τῶν γονιῶν μου καὶ μιὰ καλὴ θέση γιὰ

μένα; Ἄλλ' ἀφοῦ τώρα πιά εἶναι ἀργά, ἄς προσπαθῇ σὺ τοῦλάχιστο νὰ χρησιμοποιοῦσῃς φρόνιμα αὐτὰ ποὺ πῆρα.

Ζήτησε τότε νὰ μεταφερθῇ στὴν πρωτεύουσα τοῦ γειτονικοῦ βασιλείου, ποὺ ἦξερε πῶς ἦταν μεγάλη καὶ λαμπρή.

Βρέθηκε λοιπὸν ἀμέσως ἐκεῖ κι' εἶδε μεγάλῃ κίνηση σὰ νὰ εἶχαν πανηγύρι.

— Τί γιορτὴ εἶν' ἐδῶ; ρώτησε ἕναν διαβάτη.

— Πῶς, δὲν τὸ ξέρεις; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ βασιλιάς προκήρυξε ἀγῶνες μὲ τόξα, καὶ θὰ δώσῃ τὴν κόρη του γυναικὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ρίξῃ τὴν καλύτερη σαῖτα στὸ σημάδι. Ἐχουν μαζευτεῖ λοιπὸν ἀρχοντόπουλα ἀπ' ὅλες τὶς χώρες καὶ θὰ παραδοῦν στὴ σαῖτα, ποῖδ

«Μακριὰ ἀπὸ δῶ!» (Σελ. 318, στ. β').

νὰ πρωτοπάρῃ τὴν ὁμορφὴ βασιλοπούλα. Ὁ Γιαννιὸς εὐχαρίστησε τὸ διαβάτη καὶ σκέφτηκε:

— Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα! Ὁ τὸν νικήσω ὅλους καὶ θὰ πάρω τὴ βασιλοπούλα γυναικὰ. Ἐγινε ἡ τύχη μου πιά.

Ὅταν ἔφτασε στὴν πλατεῖα, ὁ ἀγῶνας εἶχε ἀρχίσει. Ὁ βασιλιάς, ἡ βασίλισσα κι' ἡ βασιλοπούλα παρακολουθοῦσαν τοὺς ἀγωνιστὲς ποὺ ἔρριχναν στὸ σημάδι.

Ἐνας ἕνας (κι' ἦταν ἀρχοντες ἀπ' ὅλες τὶς χώρες τῆς γῆς) ἀνέβαινε σὲ μιὰ ἐξέδρα κι' ἐτοιμαζόταν νὰ σημαδέψῃ. Τότε, οἱ φύλακες ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἄφηναν ἕνα περιστέρι, κι' ὁ σκοπευτὴς ἔπρεπε νὰ τὸ σκοτώσῃ. Μὰ αὐτὸ ἦταν πολὺ δύσκολο καὶ λίγοι τὸ πετύχαιναν. Κι' ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ κανεὶς δέκα, γιὰ ν' ἀνακηρυχθῇ νικητὴς.

Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε σκοτώσει δέκα κι' ὁ ἀγῶνας θὰ τελείωνε ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή, ὅταν παρουσιάστηκε στὴν ἐξέδρα κι' ὁ Γιαννιός.

— Ζητῶ νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος στὸν ἀγῶνα, εἶπε στὸν αὐλικό, ποὺ φαινόταν ὅτι εἶχε τὸ πρόσταγμα τῆς τελετῆς.

— Μακριὰ ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξε ἐκεῖνος. Ἐδῶ μόνο οἱ ἀρχοντες ἔχουν θέση καὶ σὺ εἶσαι ἕνας χωριάτης, ποὺ δὲν ξέρεις μήτε νὰ πιάσῃς τὸ τόξο.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἀπ' τὸ Γαλλικὸ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἔφυγε ἡ ἀναίσθητη μητέρα τοῦ μικροῦ χωρὶς νὰ πῇ ἕνα λόγο, νὰ κάνη ἕνα κίνημα πρὸς τὸ παιδί της, ποὺ βέβαια δὲν θὰ τὸ ξανάβλεπε πιά ποτέ.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφισβόλια, τὸ παιδί δὲν ἦταν δικό της. Ἀλλὰ ποῖδ σκοτεινὸ δρᾶμα τὸ ἔκανε νὰ πέσῃ στὰ χέρια της;

Ὁ κόμης ντὲ Τουάρ δὲν εἶχε δώσει καμμιά ἐξηγήσῃ στὸν Νικόλα σχετικά μ' αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ἰσως κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἀγνοοῦσε.

Ὁ Νικόλας κι' ἡ Νανέττα, μαζί μὲ τὴν κυρὰ-Γιαννούλα, πῆγαν πάλι στὸ μέρος ὅπου εἶχαν κρύψει τὸ χειραμάξι.

Ἦθελαν νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ βάλῃ τὸν μικρὸν μέσ' στὸ καλάθι. Μὰ τὴν στιγμή ποὺ ὁ Νικόλας ἐτοιμαζόταν νὰ σηκώσῃ τὸ παιδάκι στὰ χέρια, ἡ γυναικὰ τοῦ Σιμόν ἐφώνησε:

— Στάσου, στάσου, αὐτὸν ἐδῶ πρέπει νὰ τὸν δέσουμε.

Καὶ παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῆς Νανέττας, ἔδρανε ἀπὸ τὴν φαρδιά της τσέπη κάμποσα σχοινιά καὶ σπάγγους, κι' ἔδεσε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ μικροῦ μουγγοῦ ποὺ ἄφηνε νὰ τὸν κάνουν ὅ,τι ἤθελαν, κοιτάζοντας μπροστά του μὲ τὴν ἀνέκφραστη ματιά του.

Εὐθὺς ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἡ κυρὰ-Γιαννούλα τοποθέτησε τὸν μικρὸ στὸ καλάθι, τὸν σκέπασε καλά, κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ βία, διευθύνθηκε πρὸς τὸ Τέμπλο μ' ἕλῃ της τὴν γρηγοράδα.

Ἡ Νανέττα κι' ὁ Νικόλας τὴν παρακολούθησαν μὲ τὰ μάτια ὅσο μποροῦσαν νὰ τὴ βλέπουν, κι' ὅταν τὴν εἶδαν νὰ εξαφανίζεται σ' ἕνα πλάγιο δρόμο, κοιτάχτηκαν ἀμίλητοι μὲ βαρεὶα καρδιά.

Σὰν πέρασαν λίγα λεπτά, ἡ Νανέττα ἀναστένανε βαθιὰ καὶ σκουπίζοντας τὰ δάκρυα ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὰ μάγουλά της, εἶπε:

— Κακόμοιρο παιδί!

— Μπᾶ! ἔκανε ὁ Νικόλας μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία. Μπᾶ, καλύτερα αὐτὸς παρὰ ἐσύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'
Μὴ ζητεῖτε ἐξηγήσεις

Τὰ δυὸ παιδιὰ τράβηξαν κουβεντιάζοντας κατὰ τὸ σπίτι τους. Ἡ Νανέττα εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται κάπως ἀπὸ τὶς ταραχές καὶ τὶς συγκινήσεις τῆς περασμένης νύχτας, ποὺ τώρα τῆς φαινόταν πιά σὰν ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης.

Περπατοῦσε χοροπηδώντας εὐθυμὰ καὶ ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴν χαρὰ της, καθὼς συλλογιζόταν ὅτι τὸ δειρὸ της εἶχε πιά πραγματοποιηθεῖ καὶ ὅτι ὁ φίλος της ὁ μικρὸς Δελφίνος βρισκόταν τώρα πιά μακριὰ ἀπ' τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο Τέμπλο.

Ὅσο γιὰ τὸν Νικόλα αὐτὸς ἐπαναλάμβανε στὸ μυαλό του ὅλες τὶς συστάσεις ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ κόμης Τουάρ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ καὶ σκεπτόταν μὴν εἶχε λησμονήσει τίποτε.

Μὰ βέβαια κατὶ εἶχε λησμονήσει... Ἐξαφνὰ ἔπιασε ἕνα βαρὺ κλειδί στὴν

«Ὁ στρατιώτης ἔχωσε ὁλόκληρη τὴν ἐφολόγη τοῦ μέσ' στὸ πανέρι». (Σελ. 307, στ. β').

κανε κι' ἡ Νανέττα. Εἶναι κλεισμένος ἀπὸ χθὲς μέσ' στὴν παράγκα του!

— Πρέπει νὰ πάμε νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε!

— Ἐλὰ, ἄς τρέξουμε!

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἐλόξεψαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σερπάντ.

Καθὼς ἐπήγαιναν, ὁ μικρὸς καμπούρης ἔλεγε στὴν ἀδελφή του πῶς ὁ κόμης τοῦ εἶχε στείλει ἕνα ἀνθρώπο τοῦ ὁποῖος μαζί μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ σπιτοῦ τοῦ μικροῦ μουγγοῦ, τοῦ εἶχε φέρει καὶ τὸ κλειδί τῆς παράγκας ὅπου ἦταν φυλακισμένος ὁ πατέρας τους.

Ὁδηγημένος ἀπ' τὸ ἐνστικτό του, ὁ μικρὸς καμπούρης εἶχε τρέξει πρῶτα πρῶτα στὸ Τέμπλο, ὅπου ἔφθασε στὴν ὥρα γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὴν Νανέττα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Σιμόν. Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ βιαστοῦν νὰ ἐλευθερώσουν τὸν δυστυχισμένο φανοκόρο, ποὺ θάχε ἀρχίσει νὰ βρῇσκῃ πο-

λὺ ἀσχημὸ τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ εἶχαν παίξει.

— Τί θὰ τοῦ ποῦμε γιὰ νὰ τοῦ δικαιολογήσουμε τὸ κλεισμό του; ρώτησε ἡ Νανέττα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, ἔκανε ὁ Νικόλας. Θὰ εἶναι ἔξω φρενῶν, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, ὁ καίμενος ὁ πατέρας μας.

Ἐφθασαν στὴν μικρὴ ἐρημικὴ πλατεῖα καὶ δὲν παρατήρησαν τίποτε τὸ ἀνησυχαστικὸ γύρω ἀπὸ τὴν παράγκα. Ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη καὶ ὁ φεγγίτης φραγμένος ὅπως τὸ περασμένο ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Νανέττα εἶχε φύγει μαζί μὲ τὸν κόμητα.

— Καλὰ εἶμαστε, εἶπε ὁ Νικόλας. Βρίσκειται ἀκόμη μέσα. Οἱ γείτονες δὲν ἀκούσαν τίς φωνές. Ὅλα πᾶν θαυμάσια.

— Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ πῇ ὅταν θὰ μᾶς δῇ, ψιθύρισε μὲ κάποια ἀνησυχία ἡ Νανέττα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἀδελφὸς της ἔδρανε τὸ κλειδί στὴν κλειδαρότρυπα.

Μπήκαν μέσα μὲ καρδιοκτύπι δίχως νὰ τολμοῦν νὰ σηκώσουν τὰ μάτια.

Ὁ γέρο φανοκόρος, ἀναπαυτικώτατα ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, δέχθηκε τὰ παιδιὰ του μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα.

— Ἀ, καλῶς τὰ τὰ παιδιὰ μου! ἔκανε μὲ τὸ ἡρεμώτερο ὕφος τοῦ κόσμου. Ποῖς σὰς ἔδωσε τὸ κλειδί γιὰ νὰ ἐρθετε νὰ μοῦ ἀνοίξετε;

Ἡ Νανέττα κι' ὁ Νικόλας τὰ ἔχασαν. Κάθε ἄλλο περίμεναν παρὰ μιὰ τέτοια υποδοχή. Κοίταξαν τὸν πατέρα τους μ' ἀνησυχία, γιατί κι' ἀπ' τῶν δυὸ τὸ μυαλὸ πέρασε ἡ σκέψη μήπως ἡ πολύωρη φυλάκισή εἶχε κάνει τὸν πατέρα τους νὰ χάσῃ τὸ μυαλό του. Μὰ ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς ἐξακολούθησε:

— Παιδιὰ μου, ἔχω ἕνα μεγάλο νέο νὰ σὰς πῶ: Δὲν εἶμαι πιά φανοκόρος!

— Ἀ!

— Naί, παιδιὰ μου. Βρῆκα μιὰ δουλειὰ πολὺ καλύτερη καὶ πολὺ πὺδ ξεκούραστη.

— Βρῆκες μιὰ δουλειὰ ἐδῶ μέσα ποὺ ἦσουν κλεισμένοι; ρώτησε ὁ Νικόλας μὲ τρόπο.

— Ἐδῶ μέσα ναί, ἀπάντησε ὁ μπάρμπα-Ρεμῆς μὲ ὀλη τὴν ἀταραξία του. Καὶ μάλιστα μοῦ πλήρωσαν τὸν πρῶτο μῆνα μπροστά.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ γέρο-φανοκόρος ἔδειξε θριαμβευτικὰ στὰ δυὸ παιδιὰ του μιὰ χαρτοῦσα μὲ δέκα χρυσὰ νομίσματα καὶ ἕνα γράμμα, ποὺ ὁ Νικόλας τοῦ ἄρπαξε μὲ βία ἀπὸ τὰ χέρια.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

«Καὶ ξεκίνησε γιὰ νὰ βρῇ δουλειά» (Σελ. 318, στ. α').

Ο ΑΛΛΟΣ

Είναι σούρουπο. Ο Ριρής, καθισμένος σε μια καρέκλα κοντά στο παράθυρο, κοιτάει έξω. Σκεπτικός, μετράει από μέσα του, τις αταξίες της ημέρας. Όσο νυχτώνει, τόσο νιώθει, κάτω απ' την πλεχτή μπλούζα του, να σφίγγεται η ψυχή του.

Είναι λυπηρό να σκέπτεται κανείς, ότι ο Ριρής, που τόσο παρακαλεί κάθε βράδυ το Θεούλη να τον κάνει φρόνιμο και καλό παιδί, κάνει τόσες αταξίες κάθε μέρα, απ' την ώρα που ανοίγει τα μάτια του, ως το βράδυ που πλαγιάζει στο κάτασπρο κρεβάτι του. Μάταια δρκίζεται ο δλος τους Αγίους, να είναι καλό παιδί. Μάταια το υποσχεται καθημερινώς στους γονείς του. Πάντα έρχεται μια στιγμή, θαρρείς και τον σπρώχνει κανένας κακός δαίμονας, που ξεχνάει κι' όρκους κι' υποσχέσεις, και ξαναρχίζει τις αταξίες.

Αϊφνης σήμερα, είναι άπιστευτο το τι αταξίες έκανε! Το ντύσιμο και το γάλα πέρασαν καλά, χωρίς κανένα έπεισόδιο. Μ' όλο που η Μαρία τούχε, όπως πάντα σχεδόν, κρύο το γάλα του, και του τραβούσε τόσο δυνατά τα μαλλιά καθώς τον χτένιζε, ο Ριρής δεν γκρίνιασε καθόλου.

Τό πρωινό περνούσε καλά, ο έρχομός της Φρουλάιν τ'αλάσσε δλα.

Η αλήθεια είναι ότι για τα μαθήματά του, δεν ήτανε και πολύ βέβαιος ο Ριρής. Ένας πολλαπλασιασμός και η έκθεση μάλιστα, τον άνησυχούσαν αρκετά.

Τα είχε μελετήσει, για να ευχαριστήσει μάλιστα τη μαμιά του, ξαναμελέτησε και μετά το φαί. Μόλις όμως ήρθε η Φρουλάιν, ταραχμένος απ' τα δλθέτρια αποτελέσματα του πολλαπλασιασμού και της εκθέσεως, δεν μπόρεσε να πη λέξη, μ' όλο πούχε τόσο μελετήσει.

Στη γεωγραφία αϊφνης, είχε τοποθετήσει το άκρωτήριο της Καλής. Ελπιδος δίπλα στη λίμνη Τσάδ.

Όστερα, την ώρα της γραμματικής, είπε τέτοιες άσυναρτησίες σχετικώς με το ρήμα, που η Φρουλάιν βούλωσε τ' αυτιά της και του είπε ότι είναι κουτός και άμελέστατος.

Εδώ άρχισαν τα πράγματα να χάλαν. Τό ότι είναι κουτός, του τώχουν πει τόσες φορές, που θά ήτανε άστέτο να τό άρνιόταν. Αλλά να τον λέη και άμελέστατο; Όστερα από τόση μελέτη πούχε κάνει χθές το βράδυ, που και στο κρεβάτι του σαν πλάγιασε, ως την ώρα που τον πήρε ο ύπνος, ψιθύριζε: "Ενεστώς, Παρατατικός, κ. τ. λ."

Α, αυτό δεν υποφέρεται!

Αλλοίμονο! φώναζε πιδ δυνατά απ' ό,τι έπρεπε τις άντιρρήσεις του, και τό άποτέλεσμα; κοντά στην κουταμάρα, και

και την άμέλεια, να προστεθή και η αυθάδεια.

Έτσι τουλάχιστο τούπε η Φρουλάιν καθώς σημείωνε ένα μεγάλο μηδενικό, στο τετράδιο των βαθμών του. Μόλις είχε φύγει, όταν ο Ριρής τσακώθηκε με τη Μαρία τη μπόνα του, η οποία τον κοροϊδευε, επειδή χθές το βράδυ της καυχότανε ότι ξέρει πολύ καλά τη γεωγραφία του, και είδε σήμερα τό μηδενικό στο τετράδιό του. Α, ήτανε άνυπόφορος ο μικρός ψεύτης!

Μάταια ο Ριρής θέλησε να της εξηγήση, ότι αυτός είχε μελετήσει σαν πάντα, και ότι έφταιγε η Φρουλάιν που τούλεγε διαρκώς:

— Γρήγορα-γρήγορα, και κύταζε τόσο συχνά τό ρολόι της, που στο τέλος τάχανε κι' αυτός και δεν μπορούσε να πη λέξη μ' όλη τη μελέτη πούχε κάνει. Η Μαρία όμως σήκωσε τους ώμους και μουρούρισε:

— Έλα τώρα, ξέρω τί ψεύτης είσαι.

Ο Ριρής δεν έχει και μεγάλη ιδέα για τον έαυτό του, μά να τον λένε και ψεύτη, όρισμένως τό παρακάνει αυτή η Μαρία γι' αυτό κι' αυτός της λέει:

— Έσύ είσαι ψεύτρα!

Αυτό στάθηκε αρκετό νάρχιση μια λογομαχία σε ψηλούς τόνους, την οποία διέκοψε ο έρχομός της μαμιάς. Τό Ριρής τον άφησαν χωρίς φροδο για τιμωρία, σήμερα ίσα-ίσα που είχε χρέμα πραλινέ πιδ τόσο τ' άρέσει. Την ώρα που τελείωναν τό φαί, η μαμιά είπε στο μπαμπά πως ο Ριρής ήτανε πάλι άταχτος. Κι' αυτό ήτανε τό χειρότερο!

Ο καϊμένος ο μπαμπάς, που εργάζεται τόσο και γυρίζει τσικισμένος απ' τη δουλειά σπίτι του, πόσο στεναχωρήθηκε! Δεν τον μάλωσε καθόλου, τον κοίταξε μόνο λυπημένος και τούπε:

— Τι έγιναν οι υποσχέσεις σου, Ριρή μου; γιατί ξαναρχίζεις πάλι τα ίδια;

Κι' η μαμιά, που δεν ήτανε πιδ εύθυμη, ήταν πιδ λυπημένη σήμερα.

Ο Ριρής δέ βρήκε καμιά δικαιολογία να πη. Με δυσκολία κατάπινε τό φαί του, ωςπου πνίγηκε, κι' αυτό έδειξε τί άσχημα τρώει, μ' όλες τις παρατηρήσεις που του κάνανε. Τ' άπόγεμα πέρασε πολύ μελαγχολικά. Την ώρα του περιπάτου, δέ συνάντησε κανένα απ' τα σκυλιά που έχει φίλους. Κι' έπειδή δεν είχε κέφι να μιλήση, η Μαρία του είπε ότι δεν είναι διόλου καλό να είναι κανείς τόσο μνησίκακος.

Αμελής, ψεύτης, αυθάδης, βρώμικος και μνησίκακος. Τι καλό παιδί που είναι αλήθεια ο Ριρής! Και νάταν μόνο αυτό...

Γυρίζοντας, τράβηξε με τόση όρμη τό κορδόνι του κουδουνιού, που τούμεινε στα χέρια "Αγανακτισμένη απ' τό δυνατό χτύπημα, η γριά οίκονόμα που τού άνοιξε, τούπε:

— Τι άπότομος που είστε κ. Ριρή! να ξέρατε τί καλός κι' ευγενής ήταν ο μικρός μας Αντρέας.

Γιατί ο Ριρής είχε έναν μεγαλύτερο άδελφό, που τον έλεγαν Αντρέα. Είχε γεννηθεί τρία χρόνια πριν απ' αυτόν, άλλ' ο Θεούλης τον είχε ξαναπάρει κοντά του, όταν ήταν μωρό σχεδόν ο Ριρής. Και μ' όλες του τις προσπάθειες, δεν ήταν και πολύ βέβαιος ο Ριρής άν τον καλοθυμάται.

Μερικές φορές φέρνει στο νού του, άμυδρώς, ένα ρόζ προσωπάκι στεφανωμένο με δλόχρυσες μπουκλίσες. Μά να είναι ο Αντρέας; ή μήπως τό παστέλ του, που είναι κρεμασμένο στην κάμαρα της μαμιάς, άπέναντι απ' τό κρεβάτι της;

Όταν πηγαίνει καμιά φορά στο νεκροταφείο, βλέπει, σε μια άσπρη μαρμαρένια πλάκα, χαραγμένο τ' όνομα τού Αντρέα. Αλλά πολύ πιδ βαθεία είναι στην καρδιά τού Ριρή χαραγμένο.

Ο Αντρέας είναι ο φίλος του, ο άδελφός του, που αγαπάει μ' όλη του την καρδιά. Ήταν τόσο καλός, τόσο ευγενικός ο Αντρέας, ποτέ δεν έσπαζε τα παιχνίδια του, που τώρα τάχει ο Ριρής και τα προσέχει σαν και τί. Δεν ήταν καθόλου λαίμαργος, ποτέ δεν ένοχλούσε τους γονείς του, ούτε κούραζε την ύπηρεσία. Κι' ήταν όμορφος, τόσο όμορφος, που ο Θεούλης τον πήρε κοντά του να παίξη με τ' άγγελούδια. Και στο σπίτι δεν έμεινε παρά ο άσχημος Ριρής με τ' άπειρα ελαττώματά του.

Δεν πρέπει ποτέ-ποτέ να μιλάη κανείς για τόν Αντρέα στη μαμιά. Όταν όμως βρίσκει την Εύτυχία, τη γριά οίκονόμα, στις καλές της, πάει και την παρακαλεί να διηγηθή κάτι για τόν Αντρέα. Κι' έτσι, ενώ αυτή καθαρίζει φασολάκια ή πλέκει, αυτός μ' όλη του την προσοχή άκούει τί του λέει για τόν Αντρέα. Πώς ήταν, τί παιχνίδια τού άρεσαν, και τέλος την ιστορία της άρρώστειας του, και πώς ένα άπριλιάτικο πρωινό ήρθαν και τον πήραν κάτι μαύροι. Κι' η Εύτυχία δεν παραλείπει ποτέ να τού λέη στο τέλος.

— Από τότε άλλαξε τόσο η μαμιά σας.

Ο Ριρής τη δικαιώνει. Αυτός που δεν τον γνώρισε τόν Αντρέα, μπορεί να παραγορηθή, αλλά για τη μαμιά που τον άνάστησε, άλλαζει τό πράγμα. Καϊμένη μαμιά, τώρα καταλαβαίνει γιατί, μερικές φορές, ενώ μιλάει, άξαφνα άφαιρείται και βουρκώνουν τα μάτια της. Ο νοός της φεύγει, πετάει μακριά, κοντά στον άλλον.

Φαίνεται ότι άλλοτε ήτανε πολύ εύθυμη. Απ' τό πρωί ως τό βράδυ τό γέλιο δεν έλειπε απ' τό στόμα της. Τι σπάνια που χαμογελάει τώρα! Πάντα ντυμένη στα κατάμαυρα και χλωμή, τόσο

χλωμή, που μοιάζει σαν κερένια. Και πούς θά πίστευε, ότι ο Ριρής αυξάνει την κούρασή της με τις άτέλειωτες φλυαρίες του και τ' άνήσυχια παιχνίδια του; Φτωχή μαμιά! Νάχη έναν Αντρέα τόσο τέλειο κι' ένα τόσο άταχτο Ριρή, και να μη της μείνη παρά ο άταχτος Ριρής.

Αν τουλάχιστον ο Θεούλης έπαιρνε αυτόν κι' άφηνε τόν Αντρέα, δλα θά διορθώνονταν. Αλλά τί να τον κάνει ο Θεούλης τό Ριρή στόν παράδεισο;

Είχε πιδ έντελώς νυχτώσει, όταν μπήκε η Μαρία κι' άλαψε τό φως. Πριν φύγει, βλέποντας μόνο τό Ριρή, τού λέει.

— Σήκω να παίξης με τούς στρατιώτες σου.

— Τώρα σε λίγο, της άπαντάει ο Ριρής λιγάκι άφηρημένος.

Αλλά οι στιγμές περνάνε κι' αυτός μένει άκίνητος, βυθισμένος στις σκέψεις του. Τι βάρος αισθάνεται μέσα του για την κακία σημερινή ημέρα. Έχει δίκιο η Μαρία πιδ τού λέει διαρκώς: «Σε λυπάμαι, καϊμένη Ριρή, δεν είσαι άξιος για τίποτα». Τι φοβερό όμως να μην είναι κανείς άξιος για τίποτα!

Μια φωνή, μια άγαπημένη φωνή, τον τράβηξε απ' τις σκέψεις του.

— Αλήθεια είναι, Ριρή μου, ότι ήσωνα άταχτος τό άπόγεμα;

Και λέγοντας αυτά, η μαμιά έπεσε κουρασμένη σε μια πολυθρόνα. Πόσο πιδ χλωμή κι' αδύνατη φαινότανε άπόψε! Ο Ριρής θέλησε να μιλήση, μά δέ βρήκε τίποτα να πη. Ένοιωσε ένα άόρατο χέρι να τού σφίγγη την ψυχή.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

(André Lichtenberger) ΒΑΣΙΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑ

Άγαπητοί μου,

Η ΠΟΛΗ μας φόρεσε την καλοκαιρινή της στολή. Είναι αλήθεια πως, σαν να κρυώνη άκόμα λιγάκι, ρίχνει κάπου-κάπου στους ώμους της κανένα γκρίζο πέπλο, χειμωνιάτικο. Αλλά γρήγορα ξαναζεσταίνεται και τον πετ, για να λάμψη πάλι μ' αυτή την δλόχρυση στολή, που κάνει τούς ανθρώπους να βάζουν σκούρα γυαλιά, για να μη τούς θамπώνει. Πόσος ήλιος, πόσο φως, και πόση ζέση! Ο φούρνος άνάθει κι' από μέρα σε μέρα καίει περισσότερο. Σε λίγο θά-ναι άνυπόφορος, Κι' οι Αθηναίοι, όσοι τουλάχιστο μπορούν, θά εγκαταλείψουν την καλή τους πόλη και θά καταφύγουν, για δροσιά, στο βουνό, στόν κάμπο, στ' άκρογιάλι. Η Διάπλασις θά λαβαίνη τότε γράμματα από ευτυχημένα παιδιά της που θά της λένε: «Προβιάστηκα με άριστα και φεύγω για την έξοχή». Καλή διασκέδαση, μικροί μου φίλοι, και

καλή άντάμωση τό Σεπτέμβρη ή τόν Οχτώβρη. Αλλά μην ξεχνάτε και μάς που μένομε δώ, γιατί είμαστε υποχρεωμένοι. Και προπάντων μην ξεχνάτε τα παιδιά της ήλικίας σας, που δεν έχουν τόν τρόπο να σας ακολουθήσουν και θά μείνουν στην Αθήνα, να ψηθούν δλο τό καλοκαίρι...

Αλλά τί να γίνη! Δεν μπορεί κανείς να πηγαίνη όπου θέλει. Εδώ βλέπουμε κι' ανθρώπους, που έχουν δλα τα μέσα, να μένουν και να ψήνονται, γιατί τούς κρατά μια υποχρέωση, μια υπόθεση, μια ανάγκη. Έπειτα, υπάρχει τώρα κι' ή παρηγοριά της... συγκαίνωνίας. Η καλοκαιρινή Αθήνα δεν είναι πιδ άπως ήταν τόν καλό παλιό καιρό. Τα Φάληρα π:χ: που άπείχαν τότε μια μέρα, σήμερα είναι δυό βήματα. Τό ίδιο ή Κηφισιά, ή Γλυφάδα, τό Πεύκο, ο "Αγι-Αντρέας... Οι έξοχες ήρθαν κοντά, πλησίον. Έν' αυτοκίνητο, και σε λίγη ώρα βρίσκεται κανείς όπου θέλει. Μπορεί λοιπόν να μείνη στην Αθήνα και να ζή στην έξοχή. Κι' αυτό κάνουν δλο τό καλοκαίρι οι Αθηναίοι που μένουν: Τρέχουν μίλλια μ' δλων τών ειδών ταυτοκίνητα, τα τρέινα και τα τράμ. Πηγαίνει όρρονται, άνεδοκατεβαίνουν, — άναπνέουν, δροσίζονται, ξεκουράζονται και γυρίζουν στη δουλειά τους. Δεν έχει κανείς παρά να σταθή τό βράδυ λίγη ώρα, στα Χαυτεία, για νάντιληφθή όλη αυτή την τεράστια κίνηση. Χιλιάδες, μυριάδες όχήματα περνούν σε άλυσίδες άδιάκοπες. Αλλά τρέχουν προς την δδόν Πατησίων, άλλα παίρνουν την δδόν Πανεπιστημίου για να βγούν στην δδόν Κηφισιάς. Τό ίδιο βλέπει κανείς σ' όποιο κεντρικό σημείο κι' άν σταθή. Κι' δλ' αυτά τα όχήματα, που τρέχουν με ήλιγγιώδη ταχύτητα, μικρά και μεγάλα, άγοραία και ιδιωτικά, φωτίζοντας με τα φανάρια τους, με τα λαμπιόνια τους, με τούς προβολείς τούς, τόσο σκοτεινούς σχεδόν δρόμους, θά σταματήσουν και θά βγάλουν τούς αναρίθμητους επιβάτες τους σε μιά έξοχή, σε μια παραλία, από την πιδ κοντινή, ως την πιδ μακρισμένη.

Πού άλλη φορά! Όμορμυι όταν πρωτοήρθα να εγκατασταθώ στην Αθήνα. Εργαζόμουν και τότε σε περιοδικά κι' ήμουν υποχρεωμένος να μένω εδω τό καλοκαίρι. Λοιπόν δλο σχεδόν τό περνούσα μέσα στο φούργο, στο καμίνι. Δυό-τρείς φορές την εβδομάδα κατόρθωνα να βρίσκω τόν καιρό που χρειαζόταν, για να καταβαίνω στο Φάληρο ή νάνεβαίνω στην Κηφισιά, που ήταν τότε όλάκερο ταξίδι. Τις άλλες ήμέρες δεν είχα παρά τα Παριλίσσια, όπου λειτουργούσαν τότε τα υπαίθρια θέατρα. Κι' ή συγκαίνωνία ήταν τόσο άραιή και δύσκολη, — τράμ συνήθως που τάζερναν κάτι ισχνότατα άλογα, άληθινοί άχαμνόντες — ώστε προτιμούσα να πηγαίνω πεζή από νω-

ρίς, να τρώγω εκεί σε κανένα πρόχειρο έστιατόριο, σχεδόν μαγέρεκο, να παρακολουθώ την παράσταση σε κανένα θεατράκι, κι' ύστερα, κουρασμένος και νυσταγμένος, να περιμένω για να βρω μιά θέση στο τράμ, που θά με γύριζε στο σπίτι τις πρωινές ώρες!

Αλλά από χρόνο σε χρόνο, ή πρωτόγονη αυτή κατάσταση άλλαζε. Η συγκαίνωνία γινόταν πυκνότερη κι' εύκολότερη. Στα ήπποκίνητα τράμ και στ' άτμηλάτα τρέινα, προστέθηκαν τα «βιζαί» — άμαξάκια με τέσσερις θέσεις, — και τα μόνιπα. Ήταν φτηνά και σχετικώς γρήγορα. Αργότερα είχαμε τα ήλεκτροκίνητα τράμ, τα ήλεκτροκίνητα τρέινα. Κι' από την ήμέρα που φάνηκε, στους δρόμους της Αθήνας, και τό πρώτα αυτοκίνητο, άρχισε νέα δλωεδιόλου εποχή: ή εποχή της βενζίνας. Τότε, καθώς σας είπα, οι μακρινές έξοχες πλησίασαν την Αθήνα. Κι' από τότε ή καλοκαιρινή ζωή στην πρωτεύουσα — πόλη χωρίς θάλασσα, χωρίς ποτάμι, χωρίς δάσος — έγινε τόσο πιδ ύποφερτή. Δεν είναι πιδ κανείς υποχρεωμένος να χάνη την ήμέρα του για να πάη ως τό Φάληρο ή ως την Κηφισιά. Μπορεί να κάνει τη δουλειά του όλη την ήμέρα, και τό βράδυ, τη νύχτα, να πετιέται κυριολεκτικά. Ο,τι ώρα θέλει τελος-πάντων, ο πρωτευουσιάνος έχει και τη θάλασσά του, και τό ποτάμι του, και τό δάσος του, και τό βουνό του. Ζη στην πόλη, και συγχρόνως ζή στην έξοχή. Ζη καλοκαίρι, κι' άμα θέλη, έχει άνοιξη, φθινόπωρο, και καμιά φορά χειμώνα...

Κατόρθωσα κι' αυτό τού πολιτισμού. Σας είπα κάποτε πως ο σημερινός πολιτισμός τείνει νάφομοιώση τις ήμέρες. Να τις κάμη δηλαδή όλες τό ίδιο εργάσιμες και τό ίδιο γιορτινές, — τό ίδιο σα-ρακοστιανές και τό ίδιο άποκηράτικες. Να λοιπόν που τείνει νάφομοιώση και τις εποχές. Λίγα άκόμα, κι' ή καλοκαιρινή ζωή, σε μια πολιτισμένη πρωτεύουσα σαν την Αθήνα, δεν θά διαφέρει από τη χειμωνιάτικη... Η αλήθεια είναι πως τώρ' άκόμα, μ' όλες τις προόδους διαφέρει πολύ. Και γι' αυτό μακαρίζω εκείνους που μπόρουν να φεύγουν, χωρίς όμως και να λυπάμαι πάρα πολύ εκείνους που είναι υποχρεωμένοι να μένουν...

Και πάλι, καλό ταξίδι και καλή άντάμωση.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

99.

Είναι και τό χαμόγελο ένα. Απ' τα λουλούδια της ζωής. Μά και τό πιδ χαριτωμένο! Γι' αυτό δεν πρόει από κανένα Πού σ' αγαπάει να τό σερεψς. Κι' άν σ' έχη ο χάρος πικραμένο.

CHEF

περιεχόμενα, ώστε στο τέλος τους ευσύστης με θερμά λόγια να παίρνουν όλες ένα τόσο ωραίο και χρήσιμο σε μαθητρικές περιόδους. Ευχαριστώ και τον κ. καθηγητή για τη σύσταση, και τη φίλη μου που έγινε αίτια.

Αλήθεια, **Κεφαλλονίτη**, πολλά από τα παλιά Διαπλάσους, που κατέλαβαν μεγάλες θέσεις στην κοινωνία κι' έγιναν άκρως και δύσκολοι, θα μπορούσαν να υποστηρίξουν το περιοδικό που τόσο αγαπήσαν στα παιδικά τους χρόνια. Αλλά έχουν κι' αυτοί μία δικαιολογία: το ξέχασαν μέσα στις τόσες τους φροντίδες, κι' ενώ πάλι δεν θέλουν ποτέ να τους το θυμίσω, όχι τόσο για να μην ενοχλήσω τους ανθρώπους — ξέρω πως δεν θα το θεωρούσαν ενοχλήση — παρά γιατί είχα κι' εγώ τις φροντίδες μου. Ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον. Ο κ. Φαίδων ευχαριστήθηκε πολύ μ' αυτά που γράφεις εξ' αφορμής της 'Επιστολής του.

Όχι, **Νικηφόρε Οδρανέ**, το Δημόφισμα είναι μόνο για το Ψευδώνυμο του 1930. Εκεί έννοω διήγηση του Διαγωνισμού προς σύνθεσιν διηγήματος. Γιατί μόνο οτάποτελέση των Διαγωνισμών απονέμονται Εύσημα, επομένως ξέρει κανείς πόσα πήρα ο' ένα χρόνο. Για το άλλο, είδες ότι το ανέκαμσα: στο εξής από ένα μόνο κομμάτι είναι δεκτό, είτε πρώτη φορά στέλνει κανείς, είτε δεκάτη.

Ωραίες 'Επιστολές μου έστειλαν και οι εξής: **Σαπούνδρουσα, Βοσπορίτις Νύμφη, Βαλέντοια** (οάν τον κομήτη!) **Αγνή, Βάτραχος Νο 4 και Μαμαρομένης Βασιλιάς**. — Δάδασα κι' έλαβα υπ' όψει μου γράφουν, φύλαξα τα κομμάτια τους για να τα κρίνω, τους ευχαριστώ για τα καλά λόγια και περιμένω να μου ξαναγράψουν.

Η **Διάπλασις** απάξεται τους φίλης της: **Κινεζούλαν** (τις έλαβα δεκτές) **Σεπεσμένον Δάρδον** (ευχαριστώ πολύ και χαίρω που αυτό έγινε αφορμή να μου γράψης) **ένε-κρινα, καθώς θα είδες, και το ψευδώνυμο της αδελφής σου)** **Ελπίζουσαν** **Ελλάδα** (ξετέλεσα την παραγγελία σου) **καλά** **έκαμες** που μου είπες ότι έχω ή επιστολή σου εκείνη με το πεντάγραμμο, για να το ξέρω 'ένας μήνας μονάχα είναι από τότε που έστειλες το κομμάτι σου; δεν ήλθε άκρως ή σερπά του) **Πευκόφυλλο** (φαίνεται λοιπόν πως το γράμμα σου εκείνο ανολύθηκε στο ταχυδρομείο) **ετυχώς** αυτό δεν είχε την ίδια τύχη και σου έστειλα ο. τι εξήγησες: καλή επιτυχία στις εξετάσεις) **Κυρά-Φροσύνη** (ευχαριστώ για τις πληροφορίες) **ώρα** το γράμμα σου όπως πάντα) **χαίρω** που αλληλογραφείς τώρα με την **Κυρά της Θάλασσας** **έν'** από τα κομμάτια σου θα το είδες υπάρχει εγκεκριμένο κι' άλλο: ώστε το ποιήμα θάρρηση) **Μυστίλ** (δεκτές) **Λυγαριάν** (έλαβα, ευχαριστώ, λ' μόν' έστειλα) **Μάρω Σταυρινίδου** (έστειλα) **Πειραιώτισσαν, Νέαν Ελλάδα, Νιότην, Αδάμαν** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολές έλαβα μετά την 3 Ιουνίου, στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ του νέου 25ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του Γαλλικού τούτου είναι δε εταί μέχρι της 6 Αυγούστου.

374. **Δεξιόφωρος**
Το πρώτο μου ένας σύνδεσμος, Τάλλο όπου θες σε τρέχει.

Φιλόσοφος το σύνολο, Σχέση με κάποιο ζών έχει.

375. **Μεταγραμματισμός**
Μία πόλη στον 'Ελλησποντο. Τη μέση αν της άλλας.

Μ' ένα διπλό, Βάθος θα ιδής απ' όθρυνο, Πού κι' αν δε θα τρωάξης.

Θά πής: πώ, πώ! Ριγολέττος

376. **Αναγραμματισμός διά Στοιχειογράφου**

Ένα πουλι κοινότατο Μακραίνει την ούρά Κι' ένα νησάκι γίνεται

Απ' τα ιστορικά Που ανάποδα διαβάζεται Και μαύρο παρουσιάζεται.

377. **Αίνυμα**
Και δέντρο και καρπός το θηλυκό μου, Που γίνεται απ' αυτόν το ούδε

Τώρα, μ' επίθετο ένωσε τάσσε- [νικό,] Για να το βοής — τι πράγμα ξα- [φνικό!] —

Στης εκκλησίας τη μέση κορμα [ομένο] Κι' αναμμένο.

378. **Δικτυωτόν**
Τόπος θεάμα- [τος] 'Επίθετον ού- [ρανου] 'Εογαλ. χαλκέ- [ως,] 'Αρχ. λέξις [απ' όθεν] κοινόν.

Και καθέτως τα ίδια. Ραπευτιν

379. **Στενογραφία**
Α Σ Τ Η Υ Χ

Διά των γραμμάτων τούτων, όσα δόποτε φορός επαναλαμβάνομένων, να σχηματισθούν αρχαίον οητόν εκ τεσσάρων λέξεων. (Τα γράμματα δσημειώθησαν καθ' ήν τάξιν πρωτοφαινεται έκαστον εις το οητόν).

Μιχαήλ Ι. Παντοστέπουλος

380. **Διπλό Κεφάλι**
Δίος, άμα, γωνία, άμα, μη- [ρός,] άββας.

Είς τας λέξεις τούτας να προστεθί από έν γράμμα ως κεφαλή και να σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις, τάχιστα τών ό- [ποιών] ν' αποτελούν άρχαίον βα- [σιλέα.]

Αφρικάνα

381. **Φωνηεντόλιπον**
το λινζν - σι - φλσφν

382. **Γεῖφος**
ας ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

ου ας ας ο ο

Διά τους Γαλλομαθείς

383. **Devinette**

Ordre est mon premier;

Mon tout te refranchit:

Ma tête renversée,

Encore je te pourris.

Dans tout les cas, mon dernier

Recherche ton ouïe.

Μύρον της 'Ανδρου

384. **Sans Consonnes**

a - a - uee - oe - a - a - uee

Ιδοστράτιος Παζινός

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 12

141. Κατάνη (κατά, νί.) — 142. Άηλος — ήλος. — 143. 'Ιέρων — Νέ- [ρων] — ήλ. Το κάτανο

145. ΝΑΘΑΝ ΝΕΜΕΑ ΣΗΜ

Ω Α Ρ Α

Κ Η Ι Β Ρ Η Ι

Η Ω Α Ε Α

Χ Α Μ Σ Α Ο Υ Α Λ Ρ Η Τ Η

146. ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ ('Ασος, Ρά, Σπόρος, 'Ιος, όσιος.) — 147. Κα- [ρυστος] — ιστός = Κάρ + 'Ισιος — [ος] = Χτ + (Χελιδών - χέλι =)

40ν = ΚΑΡΧΗΔΩΝ. — 148. ΜΕ- [ΝΕΛΑΟΣ] (Μέτρον, Νέρον, πέΝ- [τε,] 'ΙερΕμίας, 'Ιππολύτη, 'Ικα- [ριΔ,] Πολυβίος 'ΟδυσσεύΣ.) — 149. 'Ανάγκη και θεοί πείθονται.

— 150. 'Εξήλθεν ο σπειρών του σπείρει τον σπόρον... (Εξ ήλ- [θεν,] ως, Πύρρον τ' ούς, πυρετόν [ες] Πόρον.) — 151. Citron (six- [tron].) — 152. Petit à petit l'oi- [seau] fait son nid.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλο στοιχείο δρ. 6, το έλάχιστον τέμμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξης με παχέα δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1. 'Ο χωριστός στίχος δρ. 3. Οι μη συνδρομητα πληρώνουν τα διπλά 'Η προληρωμή είναι απαραίτητη.

ΛΑ' — 417

Σ τις Άγκλιτες Διαπλάσους, Βασι- [λιάς] του Δάσους, Γαρδένια, Χρυ- [σοπηγή,] Φεγγαρχαΐδα, και Βατρά- [χους] 17. 6, 7. 12. στέλνω τα θερμά μου συγχαρητήρια μαζί με τις ευχαριστίες μου για το ωραίο τους παίξιμο, στο δραματι- [κή] μου 'Αντίο παιδί μου, στη γιορτή των 'Βατράχων.

Α Καρκαλάου

ΛΑ' — 418

Ψ ηρίζουμε: Χαραυγή, Αύγη Ρέ- [δου,] Αίματοβαμμένη Δεξά.

Αόλιτα — Χρυσόειρο (Ξενοκράτος 'Απάγης)

ΛΑ' — 419

Διαβητικό 'Αστέρι, ξέρεις και την 'Αρ- [λίτα] και το Χρυσόειρο δείξε το... Λευκαδίτικο πνεύμα! it is not so? yes! Χρυσόειρο

ΛΑ' — 420

Σ ήτοι ο ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ Σύλλογος 'ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ' στο όποιον την αί- [θουσα] ΥΠΟΒΟΛΩΝ εισέρχονται σφικτα- [κισμένοι] ο ΜΕΤΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ μετά της ΑΥΤΟΚΡΑΤΡΙΑΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ έκλουθημένοι υπό τιμητικής φρουράς τών όποιών τα φε- [δών] θα εγκριθούν και δημοσιευθούν στην προσεχή Διάπλασι

Κάποιο Φίλοι

ΛΑ' — 421

Ο Σύλλογος 'ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ' δεχεται με άνοιχτάς άγκυλάς κάθε ΔΙΑΠΛΑΣΕ- [ΟΥΣ] που θέλει να γίνη μέλος της. ΖΗΤΗΣΑΤΕ καταστατικόν: Μεγάλου 'Α- [λεξάνδρου] 9. Σύλλογον 'ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ' μαρούσιον.

Κάποιοι Φίλοι

ΛΑ' — 422

25 διάφορα γραμματάσματα Αδσπρα- [λίας] και 'Ασίας στέλλονται αντί Δρχ. 10 μόνον. Α. Κωνσταντίνου, Γραμματου- [ρίς] 25, Θεσσαλονίκη.

ΛΑ' — 423/ Β αίσικτων, Τρελλέ Βιολεττή, όταν θέ- [λετε] ν' ανταλλάξετε Μ. Μυστικά, καρ- [τούλες,] ν' ανταποδίδετε.

Πλάνο Δεξήρι

ΛΑ' — 424/ Ψ ηρίζουμε: Χαραυγή της Λευτεριάς, Πλανόδιο Τροβαδοίρο, Νάρκισσο, Ξενοκράτος 'Απάγης, Αύγη Ρόδου, Μεγάλη 'Ιδέα, Αίματοβαμμένη Δόξα, Λουλούδι της Χαράς, Νυφούλα τ' Ούρανο, Τριαν- [ταφυλλένιο] Δάκρυ.

Πλάνο Δεξήρι, Πευκόφυλλο

ΛΑ' — 425/ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Κ εραυνέ, μαζί με την άνοιξη και την άναληψη, ανέληφθης και συ εν δόξη. Μήπως σε φοβίζει το καλο- [καίρι] και; Αίώνια σου ή μνήμη.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 'Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρώτον Βραβείον: 'Ιωάννης Οίκο- [νόμου,] Δεύτερον: Μιμής, Τρίτον: Κυρά-Φροσύνη. Βραβεία έστάλησαν και ψηφοδέλτια επίσης.

Γ' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ 'Η ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ

Ποιον από τους δύο προτιμάτε. Πέν- [τε] από κείνους που θα στείλουν για το σύλλογο που θα συγκεντρώση τους πε- [ρισσότερους] ψήφους βραβεύονται διά κλήρον, Βραβεία έγκλητά. Κάθε ψήφος τριδραχμ. Προθεσμία: Διμηνιαία.

Δ/σις: ΛΑ' — 7).

Ώ των Διαγωνισμών: ΑΤΡΕΙΔΗΣ

ΛΑ' — 426/ Β ύρων, ευχαριστώ για την υποστήριξη. Αποσπείμαι πολύ, αλλά δεν αλληλογραφώ. Βασίλειε Μακεδών, ακόμη να περιμένω ψηφοδέλτια μου; 'Εραία υπόσχεση.

Νυφούλα τ' Ούρανο

ΛΑ' 427

Α λληλογραφώ με όλες τις Διαπλάσους: τις 12—16 έτών και άνταλλάσσω κάρ- [τες] ήθοποιών και Μ. Μυστικά. 'Η Δ/σις: Ταχ. κίβ. 135. Λευκωσία Κύπρου, διά: Λουλούδι της Αύγης

ΛΑ' — 428/ Β άτραχολι 'Ενα μεγάλο-μεγάλο εύγε για την ωραία γιορτή σας Χρυσή Κερδιά βραβείο έλαβες; Διά-Σάνδ, Αε- [πτούλα,] Γκαίτε, γιατί τόσο άργοόρησι; Γαρδένια

ΛΑ' — 429/ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 'ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ'

ΑΙΔΙΑ, προσέχτε την έρώτησή μας και δείχτε όλοι-ές την εзу- [πνάδα] σας απαντώντας: 'Αν σας δι- [ναμε] τρία έντελώς διαφορικά πράγ- [ματα] π. χ. μία ζυγαριά, ένα άνθος, κι' ένα ζώο, πώς θα μπορούσατε να τα μεταχειριστήτε προς όφελός μας;

'Η ώριμότερη απάντησις θα δημο- [σιευθή] και θα βραβευθή με βραβείο 10 ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΜΕΛΑΝΟΔΟΚΕΙΟΝ

20 ΚΟΝΤΑΚ

30 ΠΙΝΑΚΑ ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ

40 ΜΠΙΜΠΛΟ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

50 ΜΑΣΙΔΑΡΙ (ΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ) ΓΙΑ ΣΑΛΟΝΙ

Συμμετοχή Διδραχμ. Προθεσμία μηνάς. Δ/ση: Μεγάλου 'Αλεξάνδρου 9, Μαρούσι

Ιών Διαγωνισμών: ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΤΡΙΑ

ΛΑ' — 430/ 'ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ' συγχάριρ τους 'ΒΑ- [ΤΡΑΧΟΥΣ] για τη λαμπρή γιορτή τους, ιδιαίτερα τόν Πρόεδρο που κοπίασε άλλα τόσο άνταμοιφθηκε. 'Όσο για συμ- [μαχία,] με λύπη μας άπαντάμε ότι δε δεχό- [μαστε.]

ΛΑ' — 431/ Α νθισμένη Τριανταφυλλία, ευχαρι- [στό] θερμός για τις ελπίς.

Περιπλοκάς

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τδ έξοδον να τδ υπενθυμίζω στον καθέ- [να] ιδιαιτέρως. 'Η έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι τδ πρώτιστον χρέος τού καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Αθήναι